

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№5 (104)
ТРАВЕНЬ
2013 РОКУ**

МИХАЙЛО ПАНОЧКО ВЗЯВ УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННІ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ІЗРАЇЛЮ

18 квітня у Київській мерії відбулося святкування з нагоди 65-ї річниці з дня проголошення незалежності Ізраїлю. За єврейським календарем свято припадає на п'ятий і шостий день місяця Іяра 5773 року.

На запрошення посла Держави Ізраїль в Україні Реувена Дін Еля в урочистостях взяв участь старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

— Цього вечора звучало багато привітань. Віце-прем'єр-міністр України Костянтин Грищенко розповів про зміцнення економічної та культурної співпраці наших країн, нагадав про

скасування візового режиму між Україною та Ізраїлем, — розповідає Михайло Степанович. — Зі свого боку я привітав посла і його дружину, представників посольства і релігійних діячів із святом та побажав їм Божого шалому (миру).

Під час прийому у виконанні симфонічного оркестру звучали гімни України та Ізраїлю, інша музика. До речі, не всі знають, що мелодія, на яку покладено гімн Держави Ізраїль, узятя з однієї із чудових євангельських пісень, яку віруючі досі співають у церквах.

chve.org.ua.

ГЛАВИ ЦЕРКОВ ПРЕДСТАВИЛИ ПРЕЗИДЕНТУ ЯНУКОВИЧУ СВОЄ БАЧЕННЯ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-КОНФЕСІЙНИХ ВІДНОСИН

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій прагне розбудовувати конструктивну співпрацю на партнерських засадах з органами державної влади задля того, щоб духовне і соціальне служіння віруючих було найбільш відчутним та ефективним для усього українського суспільства.

Про це зазначено у зверненні ВРЦіРО, переданому особисто Президенту України Віктору Януковичу під час його зустрічі з главами Церков і релігійних організацій, яка 23 квітня пройшла у президентській Адміністрації, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Релігійні діячі особливо зацікавлені в тому, щоб охопити душпастирською опікою найбільш вразливі категорії громадян: дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, малозабезпечені родини і людей похилого віку, хворих і людей з особливими потребами, а також у сфері ресоціалізації — ув'язнених осіб та реабілітації — людей з різними формами залежності.

З цією метою, йдеться у зверненні, Рада Церков щоразу порушує перед керівництвом держави насущні питання державно-конфесійних відносин, вирішення яких є важливим як з огляду на наявні соціальні проблеми, так і в інтересах реалізації завдань держави в соціально-гуманітарній сфері.

Цього разу глави та представники конфесій представили до уваги Президента України оновлений Перелік актуальних питань державно-конфесійних відносин в Україні. Він містить пропозиції першочергового і стратегічного характеру у сферах: захисту та утвердження суспільної моралі; подальшого розвитку державно-конфесійних відносин; вдосконалення законодавства про свободу совісті та релігійні організації.

«На наше переконання, ці питання мають бути покладені в основу подальшого розвитку державно-конфесійного діалогу з метою їх ґрунтовного опрацювання та найшоршого розв'язання», — наголошує ВРЦіРО.

Глави конфесій вважають, що «для кращого опрацювання зазначених питань доцільно буде створити постійний механізм взаємодії між Адміністрацією Президента України та Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, зокрема у форматі постійно діючого консультативно-дорадчого органу».

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДОРОГА ЦЕРКВО ХРИСТОВА!
Сердечно вітаю вас зі світлим та радісним святом — святом Христового воскресіння!

Воскресіння Христа продемонструвало всьому людству і на всі віки потужну силу Божої Правди — бо вона вічна, Любові — бо вона безсмертна, Життя — бо воно сильніше смерті, як написано: «Яка безмірна велич Його сили, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе» (Еф. 1:20).

Центральною темою проповіді апостолів була тема воскресіння Христа і, як резуль-

тат Його подвигу, — наше воскресіння з Ним. Бажаю вам довіритись Воскреслому, любити Його і всім серцем служити Йому, щоб для нас збулося Слово Христове: «... щоби там, де Я, і вони були зі Мною...» (Ів. 17:24).

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

З любов'ю та молитвами про вас,
старший єпископ ЦХВЕУ
Михайло Паночко.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАВ РЕЛІГІЙНИХ ДІЯЧІВ ДОЛУЧИТИСЯ ДО СВЯТКУВАННЯ 1025-РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ РУСІ

Президент України Віктор Янукович закликав керівників Церков і релігійних організацій взяти активну участь у святкуванні 1025-річчя хрещення Київської Русі.

Про це він сказав під час зустрічі з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, передає Інститут релігійної свободи з посиланням на Укрінформ.

«Упровадження християнства виявилось не лише віроповідним актом, але й дер-

жавною, політичною і культурною необхідністю. Воно дало Київській державі можливість увійти в коло країн християнської цивілізації, які становили тоді ще нерозділений європейський світ... Тому переконаний, що відзначати 1025-річчя запровадження християнства як державної релігії України-Русі потрібно не лише як свято християн, але й як свято торжества української державності, її європейської ідентичності, духовного і культурного злету, як запоруку успішної демократичної модернізації українського суспільства», — зазначив глава держави.

«Звертаюся до вас, шановні духовні лідери, з проханням підтримати цю ініціативу», — сказав В. Янукович. Він наголосив, що ювілей хрещен-

ня Київської Русі відзначатиметься на державному рівні. При цьому Президент висловив надію на широку участь керівників Церков, релігійних організацій, а також мільйонів віруючих по всій Україні. Крім того, за його словами, очікується чимало гостей з-за кордону.

Глава держави висловив переконання, що центральні та місцеві органи влади нададуть усебічну підтримку релігійним організаціям для проведення ювілейних заходів.

Зі свого боку члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій порушили перед Президентом України низку актуальних питань, які, на їх думку, мають бути покладені в основу державно-конфесійного діалогу.

ВІДВАГА БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ

Напевно, кожен стикався з проблемою знайти добрих майстрів для ремонту помешкання чи для інших робіт. Одним з факторів завжди є не лише їх професійність (напевно, це першочергова вимога), але й особиста порядність. Пригадую, як авторитетно звучала рекомендація від знайомих щодо певних майстрів: вони віруючі, роблять все на совість, порядні у стосунках. Така характеристика давала впевненість, що з цими майстрами можна мати справу.

Це пригадалося мені, коли зайшла мова про саміт професіоналів-християн, що 20-21 квітня відбувся в Києві. Напередодні під час дискусій у соціальних мережах поєднання двох слів «християнин» і «професіонал» викликало різноманітне трактування, найчастіше — що це «професійні християни», тобто ті, котрі заробляють чи навіть спекулюють на своїй вірі. Напевно, таких немало, бо саме такий образ не міг виникнути на пустому місці. Але для мене це, радше, виняток, ніж правило. Можливо, тому, що маю хороший досвід спілкування з людьми у різних галузях, які довели свій високий професіоналізм і щирю віру.

Приємно, скажімо, з дизайнером інтер'єрів поговорити не лише про інтер'єри, але й про християнську музику чи про життя різних спільнот віруючих.

На жаль, реалії життя такі, що маємо цілковито алогічний дуалізм: понад 70% громадян України вважають себе віруючими, але понад 80% тих же громадян давали або брали хабарі. Для нас є звичною картина, коли чиновник у себе в кабінеті розміщує ікони, але в той же час не гребує грабувати державу і її громадян. Або коли аморальний суддя називає величезні суми

коштів, знайдені у його службовому кабінеті, «наколядованими» чи «засіяними». Такий цинізм, а тим більше із зловживанням релігійними термінами, мав би не просто вражати. За цих обставин дуже хочеться шукати середовище, де люди живуть згідно зі своєю вірою не лише у неділю, а цілий тиждень, і з ними разом намагатися щось змінити у цьому суспільстві дволикості.

Власне, на згаданому саміті прозвучала дуже важлива думка: попри інші чесноти, ми маємо бути відважними і не підтримувати гріх у своїй професійній діяльності.

Напевно, кожен у своїй сфері може скласти список таких гріхів. Для журналіста — це відвага не продукувати «джинсу» або не поширювати відверто неправдиву інформацію, для лікаря — не обдирати хворого, для вчителя — не продавати оцінки, для науковця — не займатися плагіатом і т. д.

На саміті йшлося також і про системне зло на рівні держави. Скажімо, про ту ж таки сферу медицини, коли, всупереч законодавчим нормам, державна влада відкладає у бюджет дрібні відсотки на охорону здоров'я, тим самим даючи мізерні зарплати лікарям і заохочує доплати — подяки від пацієнтів. І вже не одне десятиліття не бажає вирішити цю проблему, зокрема, шляхом страхової медицини. Подібні речі можна знайти і в інших сферах професійної діяльності.

Усе це — виклики для тих християн, які хочуть поєднувати свою віру і професійну діяльність.

Мирослав Маринович, який задав тон саміту професіоналів-християн, у коментарі про цей захід сказав дуже важливу річ: віруючі люди мають відрізнитися від загалу. Як у далеку давнину, коли християни нерідко жертвували своїм життям, відмовляючись поклонятися античним ідолам, так і сьогодні вони мають відмовитися від поклоніння новітнім ідолам — владі і грошам. А професійна сфера має бути саме тим місцем, де ця стійкість у вірі може яскраво проявитися.

*Тарас Антошевський,
Директор PISU.*

32% ОПИТАНИХ ЖИТЕЛІВ УКРАЇНИ ВВАЖАЮТЬ, ЩО ЦЕРКВИ І РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ МАЮТЬ МАТИ ПРАВО НА ЗАСНУВАННЯ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКІЛ

Як передає кореспондент УНІАН, такі дані дослідження, проведеного соціологічною службою Центру Разумкова, було презентовано в Києві під час круглого столу на тему «Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин».

Найбільше тих, хто підтримує надання зазначеного права, — серед жителів заходу (50%), найменше — серед жителів півдня (20%). У центрі та на сході України таких респондентів відповідно 28% і 32%.

Серед віруючих підтримка цього питання становить 38%, а серед невіруючих — 11%.

За даними опитування, ті, хто підтримує право Церков і релігійних організацій на заснування загальноосвітніх шкіл, становлять більшість або відносно більшість лише серед вірян УГКЦ та послідовників «інших конфесій» (по 52%).

При цьому 56% (проти 52% у 2010 році) респондентів поділяють думку про те, що українським Збройним силам потрібні капелани (військові священики).

Найбільша підтримка цього питання серед жителів заходу (73%), найменша — серед жителів центру (42%).

В опитуванні взяли участь 2010 респондентів у всіх регіонах України. Теоретична похибка вибірки — 2,3%.

PISU.

«ЗРОБІТЬ УСЕ ТЕ, ЩО ВІН ВАМ СКАЖЕ!»

«А третього дня весілля справляли в Кані Галілейській, і була там Ісусова мати. На весілля запрошений був теж Ісус та учні Його. Як забракло ж вина, то мати Ісусова каже до нього: «Не мають вина!». Ісус же відказує їй: «Що тобі, жоно, до Мене? Не прийшла ще година Моя!». А мати Його до слуг каже: «Зробіть усе те, що Він вам скаже!». Було тут шість камінних посудин на воду, що стояли для очищення юдейського, що відер по дві чи по три вміщали. Ісус каже до слуг: «Наповніть водою посудини». І їх поналивали вщерть. І Він каже до них: «Тепер зачерпніть, і занесіть до весільного старости». І занесли. Як весільний же староста скуштував воду, що сталась вином, а він не знав, звідки воно, — знали ж слуги, що води наливали, — то староста кличе тоді молодого та й каже йому: «Кожна людина подає перше добре вино, а як понапиваються, тоді гірше; а ти добре вино аж досі зберіг»... Такий початок чудам зробив Ісус у Кані Галілейській, — і виявив славу Свою. І вірували в Нього учні Його» (Ів. 2:1-11).

Своє перше чудо, яке вчинив Ісус після того, як був хрещений у воді і Духом, — перетворення води на вино. Його мати сказала слугам: «Зробіть усе те, що Він вам скаже!». Слуги не знали, що збирався зробити Ісус. Вони також не розуміли, як Він це зробив, але тому, що вони

не задавали запитань і не сперечалися з Ісусом, сталося чудо. Ісус не торкався посудин, Він тільки дав інструкції. Слуги налили воду в посудини, потім зачерпнули з них вино і принесли до весільного старости, котрий заявив, що це — найкраще вино.

Ісус хоче використати й нас, щоб чинити чуда, але цього не станеться доти, поки ми непослушні. Ми не можемо сперечатися з Ним чи задавати запитання, ми просто повинні бути посвячені тому, щоб робити те, що Він каже робити.

Багато християн хочуть, щоб Бог потужно вживав їх, і водночас вони переповнені думками, запитаннями, причинами і аргументами! Вони кажуть, що мають віру, а насправді вони її не мають, тому що з місця не зрушаються без пояснень. Вони хочуть зрозуміти все, перш ніж почнуть робити те, що їм наказує Господь. Вони хочуть сказати Йому, чому це не буде працювати!

Найбільша демонстрація віри, — коли ти просто віриш, що всяке слово, яке говорить Господь, — істина; коли ти довіряєш Богові достатньо, щоб робити те, що каже робити Господь, без потреби спочатку щось вирішувати своїм розумом.

Божі накази можуть бути незрозумілі тілесному розуму, але вони й не повинні завжди бути зрозумілими. Іноді Бог може приховувати те, що хоче зробити, від диявола! Так Він приховав план спасіння. Коли виникнути в Слово, то можна побачити, що до того, як Ісуса розп'яли і Він воскрес, весь план не був показаний ясно, інакше влада віку цього, знаючи про нього, ніколи не розп'яла б Господа (1 Кор. 2:8).

Тому нам треба довіряти Богові. Налаштуємо свій розум в покорі перед Ним, щоб чути те, що Він говорить робити, і робімо це. Будьмо посудинами в Його руках, щоб виконувати волю Його, ходімо в Його благословенні.

СПРАВЖНІЙ ЧОЛОВІК?

Тлумачний словник дуже просто визначає поняття «чоловік» — це особа, протилежна жінці за статтю. Однак ми живемо в епоху загальної розмитості і нівелювання всяких меж, коли, здавалось би, навіть така проста й безапеляційна дефініція шляхом протиставлення ревізується суворою правдою життя.

З одного боку, новозаповітні Писання проголосили рівність чоловіків і жінок, тому в Христі вже немає різниці. З другого — вони й через віки продовжують стверджувати транскультурну і позачасову необхідність дотримання певних функціональних, ієрархічних і поведінкових меж, які замикають на Всевишньому (наприклад, 1 Кор. 11:3-12). А саме з межами в наші дні виникають особливі труднощі, і Церква, на жаль, не виняток.

Часом на весіллі від тамади можна почути афористично-вдале і містке чехівське зауваження, що справжній мужчина складається з мужа і чина. Цілком згідний, що чоловіча повноцінність у всі часи реалізує свій гендерний потенціал, передусім, виявляючи його в сім'ї і в професійно-суспільній діяльності. Якщо на цих фронтах діла йдуть вгору, загальновідома криза середнього віку, швидше за все, пройде легко. Хіба ви не цінуєте, що ваша дружина, яка знає вас краще, як ви самі, навіть після 10 чи 20 років шлюбу говорить, що ви для неї — ідеал чоловіка?

Вже не перший рік біблійний ідеал чоловіка особисто для мене — це Йосип, чоловік Марії. На сторінках Євангелія він не промовляє жодного слова, а в більшості різдвяних виставах його роль одна з найпростіших. Нерідко вона зводиться до суто декоративних завдань, тобто до мовчазного створення потрібного антуражу. Та все ж те, що про нього відомо, свідчить про його максимальну надійність, про чоловіка слова і діла.

Сучасний світ відчуває нагальну потребу в таких зрілих і благочестивих чоловіках, які здатні чути голос Божий, перебуваючи в гущі світської какофонії звуків, голосів і подій. Це сміливі й цілеспрямовані люди, які знають і реалізують своє покликання, здатні постійно розвиватися і бути мудрим наставниками.

Поруч з таким чоловіком Божим будь-яка розсудлива дружина інстинктивно захоче бути, у першу чергу, берегинею сімейного вогнища, матір'ю їхніх дітей. Адже не випадково кажуть, що коли дружина тебе пиляє, значить, ти — дрова. Тому, друже, товаришу й брате, будем мислити й поводитися, як личить чоловікам! «Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих, — і Христос освітить тебе!».

Михайло Чернявський.

ЖИТИ БЕЗ БОРГІВ

27 квітня у Києві з ініціативи Асоціації молодих підприємців-християн (АМПХ) — організації, діяльність якої спрямована на виховання духовно здорового покоління на засадах вчення Ісуса Христа, а також на інтеграцію християнських цінностей у сферу підприємницької діяльності, — пройшов семінар на тему «Як християнину жити без боргів».

«Нині для багатьох людей наявність боргів стала частиною життя, — говорять організатори семінару. — Проте кредити та позики крадуть у них мир, радість, здоров'я, дружбу, сім'ю і навіть віру! Одна з причин боргового рабства — невміння оптимально розпоряджатися своїми фінансами. Щоб приймати правильні рішення в цій сфері, без фінансової грамотності не обійтися».

В АМПХ вважають, що «Слово Боже — це найкращий підручник з питань щодо того, як керувати своїми фінансами. У Біблії близько 2350 віршів стосуються розпорядження грошима».

Тому в АМПХ вирішили навчити християн користуватися порадами Біблії у своїй фінансовій діяльності.

Головний спікер семінару — Анатолій Мусієнко, керівник служіння Crown Financial Ministries в Україні та координатор міжнародної програми профорієнтації Career Direct.

Після семінару відбулася дискусія за участю пастора церкви «Філадельфія» Анатолія Козачка, пастора церкви «Скинія», голови Всеукраїнської громадської організації «Асоціація християнських центрів реабілітації» Рустама Фатуллаєва, а також Ігоря Плохого, який певний час очолював відділення одного з великих банків і має досвід місіонерського та пасторського служіння.

PISU.

Кожна четверта людина у світі почуватиметься тією чи іншою мірою самотньою. Відсутність або втрата близьких стосунків з іншими людьми, почуття непотрібності, тривоги і порожнечі, відчуття ізоляваності, безцільності життя, жаль до себе характерні для самотніх людей. Дуже часто самотність призводить до депресії.

Людина може почуватися самотньою навіть в колі сім'ї чи близьких. Самотність переживають не лише люди похилого віку, чиї родичі і знайомі пішли з життя, а з молодими не вдається знайти спільну мову. Молоді люди, які не можуть знайти собі відповідного партнера, також потерпають від самотності. А насправ-

САМОТНІСТЬ

ді винен не вік, винні труднощі в спілкуванні, невміння зав'язувати нові знайомства.

До причин самотності можна віднести низьку самооцінку, небажання контактувати з іншими людьми через страх піддатися критиці, слабкі навички спілкування, глибокі патологічні зміни в психіці.

Корінь незадоволення самотністю лежить в нереальних очікуваннях: людині здається, що для задоволення всіх її потреб необхідні певні взаємовідносини з певним колом людей. Самотні люди думають, що як тільки стосунки, які вони собі намалювали, налагодяться, відчуття самотності зникне.

Насправді такого не відбувається. Увесь свій

внутрішній біль і страхи самотні переносять на інших людей, стаючи залежними від них. При цьому нормальні взаємостосунки побудувати не вдається, і — знову приходить самотність.

Хтось сказав: «Люди самотні тому, що замість мостів вони зводять стіни». Справді, немає сенсу заглиблюватися в себе і відгороджуватися від інших. Людина стає по-справжньому щасливою, коли відкриває своє серце, щоб самій любити людей.

Але щоб виявляти любов до інших, треба спочатку самому її отримати. У Біблії написано, що «любов Бога вилилася в наші серця Святим Духом» (Рим. 5:5). Бог любить нас, Він обіцяє ніколи не покидати нас і турбуватися про нас: «Я тебе не покину ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5). Приймаючи Його любов, ми одержуємо здатність ділитися нею з іншими і переставо почуватися самотніми.

БЕЗПЕЧНА ЛЮДИНА — ЛЕГКА ЗДОБИЧ ДЛЯ ДИЯВОЛА

У Книзі пророка Ісаї розповідається історія з життя царя Єзекії, коли він переживав дуже важкий час — навалу асирійського царя Санхеріва. Вороже військо оточило Єрусалим, сили були нерівні, і страх запанував в серці Єзекії.

Чашник царя асирійського наказав переказати йому: «Що це за надія, на яку ти надієся?.. Ось ти надіявся опертися на оту поламану очеретину, на Єгипет, що коли хто опирається на неї, то вона входить у долоно йому і продірявлює її. Отакий фараон, цар єгипетський, для всіх, хто надіється на нього! А коли ти скажеш мені: Ми надіємось на Господа, Бога нашого, то чи ж Він не той, що Єзекія повсовував пагірки його та жертівники його і сказав Юді та Єрусалимові: перед очим тільки жертівником будете вклонятися? А тепер увійди не в союз з моїм паном, асирійським царем, і я дам тобі дві тисячі коней, якщо ти зможеш собі дати на них верхівців. І як же ти проженеш хоч одного намісника з найменших рабів мого пана? А ти собі надіявся на Єгипет ради колесниць та верхівців! Тепер же, чи без волі Господа прийшов я на цей край, щоб знищити його? Господь сказав був мені: «Йди на той край та й знищ його!» (Іс. 36:4-10).

Це була своєрідна психологічна атака на Єзекію, щоб зламати його віру. Ймовірно, чуючи ці слова, він плакав: «Господи, чому це сталося мені, яка всьому причина?». Ми знаємо, що Єзекія багато зробив, щоб прославити Ім'я Боже. І раптом таке. Страхи і нерозуміння переслідували Єзекію.

«І сталося, як почув це цар Єзекія, то роздер свої шати та накрився веретою, і ввійшов до Господнього дому...» (Іс. 37:1). В цю мить Єзекія не надіявся на свою силу, на силу своїх підлеглих, радників, воїнів, на свою мудрість, він зробив те, що повинен був зробити, — пішов у дім Господній. І Бог заступився, чудесним чином зруйнувавши владу царя асирійського.

Ми також часто стикаємося з подібними ситуаціями. Часто диявол атакує наш розум, наші думки, наше життя, щоб зламати віру, щоб ми здалися в полон, перестали молитися за своїх близьких, щоб наш молитовний жертвник погас і був порожнім. Подібно до цього асирійського чашника, він говорить нам те, від чого наша віра згасає, а сумніви вселяються в серце.

Саме в такі моменти час «роздерти свій одяг, поспилати голову попелом» і увійти в

дім Господній, віддати свої переживання Ісусу. Єзекія молився: «Господи, Ти чув ці слова, Ти чув цю зневагу, що цей чоловік Ім'я Твоє безчестить, заступись за мене».

Ми так часто покладаємося на свій розум, досвід, на свою мудрість, на знайомства, на свої сили, на якісь певні закони, забуваючи увійти в дім Господній.

«Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає жертви кого. Протівтеся йому, тверді в вірі, знаюши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі» (1 Петр. 5:8-9).

Ми живемо у вільний час, у нас все добре. Але противник — диявол — ходить, ричучи, як лев, шукаючи, кого пожерти. Він не може підступитися до тих, хто тверезий і пильнує, він нічого не може вдіяти з тими, хто стоїть на чатах, хто міцний у Слові Божому. Але він шукає тих, кого можна пожерти. І написав, що він ходить, як рикаючий лев, наганяючи страх і жах. Страх паралізує, вводить у стан сумнівів, невірства. Чи піддаємося ми цьому страху? Чи підемо на поводу в нього? А чи поведемося так, як радить апостол Петро: «Протівтеся йому, тверді в вірі, знаюши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі».

Апостол Яків пише: «...спротивляйтесь дияволу», — то й утече він від вас» (Як. 4:7).

А щоб спротивлятися ворогові, треба перебувати в мирі з Богом, щоб не вишло в нас так, як було із синами Скеви, коли вони намагалися вигнати диявола: «Заклинаємо вас Ісусом, Якого Павло проповідує!» (Дії 19:13).

Перш ніж ми будемо здатні до духовної боротьби, прийдімо до Господа в Його дім. Єзекія розумів, що він недосконалий, що йому потрібний Господь, розумів, що в чомусь допускав помилки, чинив гріхи, і він пішов у дім Господній. В ту мить в духовному світі відбулася перемена.

Ми можемо опинитися в іншій ситуації: можемо опустити руки, дозволити, щоб диявол закував нас, можемо повірити в брехню, віддати йому скарби дому Господнього, ми навіть готові зазнати шкоди, лише щоб він нас не чіпав. Почувши гарчання лева, ми опускаємо руки, впадаючи в страх. Ісус сказав: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:8). Чи знайде Він віру в нашому серці?

У Книзі пророка Єремії написано: «Уставайте, ідіть на народ, що спокійно, безпечно живе, — промовляє Господь, — немає воріт, і нема в нього засувів, самітньо живуть» (Єр. 49:31). Це характеристика людей, які стають жертвою нападників. Це легка здобич, їх дуже легко пограбувати, тому що вони не пильнують, живуть безпечно і навіть думки не допускають, що хтось може їх загарбати. «А вони (сини Данові) взяли, що зробив був Миха, та священника, що був у нього, та й пішли на Лаїш, на народ спокійний та безпечний. І вони побили їх вістрам меча, а місто спалили огнем» (Суд. 18:27).

Лаїш — місто, котре жило безпечно і стояло трохи осторонь. Дан дуже легко

захопив його, спалив, розграбував, а всі жителі загинули. Це страшно. І причиною цього була безпечність. Безпечна людина — це дуже легка здобич для диявола. Коли людина байдикує, коли вона безпечна, її дуже легко зламати, дуже легко ввести в гріх. Такі люди не можуть стриматися перед гріхом, вони знову впадають в те, чого позбулися: починають пиячити, грішити, чинити певні справи, які огидні Богові.

«Горе безпечним на Сіоні, тим, хто надіється на самарійську гору, тим шляхетним «першого з народів», до яких прибуває Ізраїлів дім! Перейдіть до Калне та й побачте, і звідти підіть до Гамату великого, і зійдіть до Гату филистимлян! Чи ліпші вони від цих царств? Чи їхня границя більша за вашу границю? День нещастя вважаєте ви за далекий, а час насильства зближаєте? Ви вилежуєтесь на ложах з слонові кости і вивалюєтесь на постелях своїх, і їсте баранів із отари та ситих телят із обори. Під гусли співаєте ви, мов Давид, ви музичні знаряддя собі видумляєте. Ви вино попиваєте чашами, і намащуетесь добірною оливою, і над спустошенням Йосипа не вболіваєте» (Ам. 6:1-6).

Страшно чути такі слова. Сіон — це місце, де прославляється Ім'я Боже. Церква — місце, де відбувається поклоніння Господу, де кличється Ім'я Боже. Горе безпечним, говорить Амос, тобто людям, які не піклуються ні про що, нічого не роблять. Безпека, неробство — це ґрунт, в якому виростає гріх, це якраз те, чого шукає рикаючий лев.

«І почув я гучний голос на небі, який говорив: «Тепер настало спасіння, і сила, і царство нашого Бога, і влада Христа Його, бо скинений той, хто братів наших скаржив, хто перед нашим Богом оскаржував їх день і ніч! І вони його перемогли кров'ю Ангця та словом свого засвідчення, і не полюбили життя свого навіть до смерті! Через це звеселися ти, небо, а ті, хто на нім пробував! Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов маючи лютість велику, знаючи, що короткий час має!» (Об. 12:10-12).

Чому ми страждаємо? Чому в нас проблеми? Ідімо в дім Господній! Шукаймо Його лица — так приходить перемога, приходить сила. Бог в Об'явленні говорить, що ці люди перемогли ворога Кров'ю Ангця. Ти не зможеш перемогти диявола, якщо твоє серце нечисте перед Богом, якщо ти живеш в гріху, якщо ти далеко від Христа, тому що диявол щось знайшов у тобі.

Весь світ перебуває під гнівом Божим, але коли людина приходить до Ісуса Христа, вона стає під покров Ісуса — завдяки Його жертві. Та коли людина віддаляється від народу Божого, знову починає грішити, вона виходить з-під захисту Божого. Отже, будьмо в народі Божому! Не ходімо дорогами, які не до вподоби Богові.

Події в історії Єзекії закінчилися наступним чином: зійшов ангел Господній і вразив військо асирійське. Це Боже втручання. І воно доступне і нам. Ісус сказав: «Прийдіть до Мене, усі стурджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

А в Новому Заповіті апостол Павло навчає: «Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?» (1 Кор. 3:16).

Хоча в обох випадках говориться про храм, але в Малахії — буквально, а в Павла — символічно. А якщо об'єднати ці вірші в одне, то тоді можна допустити не лише давання десятини тим, у кого немає поживи (тому що вони — храм Божий), а й використання десятини для купівлі їжі для себе самого (також як для «храму»).

На цю тему періодично виникали диспути — використовувати десятину для милосердя чи ні? Причина такої суперечки в тому, що в Писанні є текст, який вказує на давання десятини сироті і вдові (так, як і левиту, тобто для підтримання священства).

Варто, однак, звернути увагу на дві речі: на вказівку в Слові Божому на те, що десятина повинна бути принесена в дім Божий (нині це церква); на посилення в Писанні, що десятина — це власність Божа.

Останнє означає, що використання десятини неможливе на наш розсуд. А отже, вирішення суперечності тлумачень різних текстів Писання може бути принесення десятини в церкву і участь церкви в ділах милосердя. Милостиню ж доречно віддавати від того, що належить нам, а не Богові. Це — вияв нашого милосердя і щедрості. А десятина — прояв вірності Богові.

«А коли Іван виданий був, то прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Божу Євангелію, і говорив: «Збулися часи, і Боже Царство наблизилося. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Мр. 1:14-15).

ГРІХ НЕВІРСТВА

Наше життя в Христі починається з моменту покаяння. Покаяння — це зміна мислення, переоцінка цінностей, навернення від мертвих діл до діл живих. Ніколи не буде живої віри, якщо нема істинного, глибокого покаяння. Чи пам'ятаєте ви, у чому калялися в день покаяння? Особисто я калявся у зовнішніх гріхах, які бачив за собою, — пияцтві, курінні.

Але Євангеліє відкриває нам образ Христа набагато глибше, і ми вже каємося в інших недоліках, тобто відбувається наше освячення.

Сьогодні існує проблема — люди хочуть вірити в Євангеліє без покаяння. Але це неможливо! Ісус не помилювався, кажучи про необхідність покаяння, зміни способу мислення. Ісаїя писав: «Коли ж руки свої простягає, Я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, — ваші руки наповнені кров'ю... Умийтеся, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь! Прийдіть, і будемо правуватися, — говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянці, — то стануть мов вовна вони!» (Іс. 1:15-18).

Інша крайність — коли люди лише частково вірять в Євангеліє. Вони ніби покалялися, але вірять лише в окремі вірші Євангелія, які зрозумілі їм. Але Христос сказав, щоб ми вірили в Писання. Зверніть увагу, що Біблія не дає нам точних вказівок, як покалятися і хреститися аполітично. Але ми віримо, що це сталося, тому що Сам Господь прийняв водне хрещення. І ми розумієм, що апостоли йшли дорогою Христа.

Чи описаний хоч один випадок, коли Христос докоряв учням за гріхи тіла? Ні, Він працював, щоб у них появилася віра в Євангеліє. Початок падіння всього людства і окремо кожної людини починається з невірства. Диявол зміг посяяти сумніви в серце Єви, і Адам піддався спокусі. Слово Боже називає це непослухом. Але непослух завжди має початок — сумнів. Ми повинні перевіряти своє серце, щоб там завжди жила віра.

Згадаймо історію, як учні пливли з Христом у човні. Вони думали, що в них все нормально, але Господь захотів показати їм віру. Коли буря велика зірвалась на морі, човен зачав заливатися хвилями. І учні почали благати Його: «Рятуй, Господи, — гинемо!». А Він відповів їм: «Чого полохливі ви, маловірні?» (Мт. 8:25-26).

Що відбувається, коли приходять «бурі»? Ми бачимо своє справжнє серце, виявляються наше невірство і недовіра Господу. Коли в нас все нормально, ми не боїмося, а коли приходять труднощі, часом віра втрачається. Тому нам так потрібно зміцнювати віру через читання Слова Божого і через відвідування зібрань!

А ось ще одна історія з учнями на воді: «Як побачили ж учні, що йде Він по морю, то настрашилися та й казали: «Мара!». І від страху вони закричали... А Ісус до них зараз озвався й сказав: «Заспокойтесь, — це Я, не лякайтесь!». Петро ж відповів і сказав: «Коли, Господи, Ти це, то зведи, щоб прийшов я до Тебе по воді». А Він відказав йому: «Іди». І, вилізши з човна, Петро став їти по воді, і пішов до Ісуса. Але, бачачи велику бурю, злякався, і зачав потопати, і скричав: «Рятуй мене, Господи!»... (Мт. 14:26-30). Коли ми довіряємось Слову Божому, у нашому житті відбуваються чуда.

Одного разу ми їхали з Києва в Сарни. В бензобаці було небагато бензину. Але ми знали, що на трасі, якою збира-

лися їхати, багато заправок. Мені дали карту, щоб я керував водієм. Але моїх знань було мало, я помилювався і спрямував водія на іншу трасу, де взагалі не було заправокних станцій. Я розумів, що винен, адже вказав неправильний маршрут. Бензин вже повинен був закінчуватися, але ми продовжували їхати. Ми робили те, що можна було робити в тій ситуації, — вірили і молилися. Ви можете не повірити, але стрілка позначки бензину навіть піднялася. Коли ми підїхали до заправки, відчули, що слава Божа зійшла на нас. Я порівняв цю карту зі Словом Божим. Навіть якщо ти не все розумієш або тобі здається, що ти потрапив у глухий кут, віра в Бога допоможе тобі, і Він вкаже вихід.

Якось так трапилось, що поїзд, на якому я повинен був їхати, через скорочення часу зупинки вийжджав раніше. І мені довелося наздоганяти його. У цю мить згадалося свідчення одного брата, який попав у таку саму ситуацію. Коли він поїхав поїздом, що рушив, то сказав: «Господи, якщо раб Твій повинен бути на тому місці в служінні, нехай поїзд зупиниться в Ім'я Ісуса». І поїзд зупинився.

Я розумів, що я не той брат, що я — набагато менший в Тілі Христовому. Але подумав: «Господи, ось якби і цей поїзд зупинився!..» І поїзд зупинився. Коли ти маєш віру хоча би з гірчичне зерно, вона приведе тебе до чудес і ознак.

«Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе» (2 Кор. 13:5). Вашу віру не буде випробовувати пастор, пророк, ви самі перед Богом перевіряйте її. Чи впевнені ви в істинності Слова Господа: «Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:20).

Апостол Павло говорить про себе: «... мене, що давніше був богозневажний, і гнібитель, і напасник, але був помилуваний, бо я те чинив нетямучий у невірстві» (1 Тим. 1:13). Павло багато чого досяг до увірування, але він розумів, що все це не привело його до Бога. Дуже хочеться, щоб ми викоринили невірство, яке можна назвати коренем всіх гріхів».

Христос після Свого воскресіння дорікав учням за невір'я: «Нарешті, Він з'явився Одинадцятьом, як сиділи вони при столі, і докоряв їм за недовірство їхне та твердосердя, що вони не йняли віри тим, хто воскреслого бачив Його» (Мр. 16:14).

Як же так? Здається, вони щодня бачили чудеса, ознаки, воскресіння мертвих, зцілення. Але, бачачи дива, ми, як учні, можемо упустити головне. Ми повинні зберігати Слово Боже в серці, як Марія, і вірувати. Звичайно, у вірі завжди триватиме боротьба: приходять сумніви, страхи. Не вірмо лукавому, а довіряймо Господу Ісусу.

«Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?»... (Лк. 18:8). Якщо ви вважаєте, що маєте віру, то переверте, як в вашій вірі діє любов. Адже написано: «Бо сили не має в Христі Ісусі ані обрізання, ані необрізання — але віра, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6).

Якщо ви вважаєте, що маєте діла, випробуйте, чи у вірі вони чиняться. «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Якщо ви відчуваєте, що в серці існує недовіра, якщо Євангеліє не оновлюється в вашому житті, не рухає вас в любові, не змінює ваше життя, зверніться до Бога. Адже Євангеліє живе й діє, і нам важливо довіряти йому. Бог хоче, щоб Євангеліє змінило нас!

В'ячеслав Чубай.
Євангеліст.

м. Рівне.

І МИЛОСЕРДЯ, І ВІРНІСТЬ

Написано: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі». Іноді виникає бажання віддати десятину тому, хто дуже потребує фінансової підтримки, якійсь конкретній людині. Написано також, що ми (люди) — це храм (дім) Його. Трапляється, що грошей, щоб пожертвувати нужденній людині, немає, але є десятина. Чи правильним буде віддати десятину їй?

Пророк Малахія говорить: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, — промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:10).

МІСІОНЕР НА ДЖОРДЖ-СТРІТ

Кілька років тому в церкві на півдні Лондона один відвідувач попросив дозволу поділитися своїм досвідом. Пастор С., поглянувши на годинник, дав йому три хвилини, і він тут же почав свою розповідь: «Я тут не так давно. Перед цим жив у Сідней, в Австралії. Одного разу, бажаючи відвідати своїх родичів, я йшов по Джордж-стріт. Якийсь невеликий сивий чоловік вийшов мені назустріч з під'їзду магазину, простягнув трактат і сказав: «Вибачте, шановний, чи ви спасенні? Чи потрапите ви на небо, якщо сьогодні вночі помрете?». Я був приголомшений цими словами, адже мене ніхто ніколи про щось подібне не запитував. Я ввічливо подякував йому, але протягом тривалої поїздки в Лондон був дуже цим збентежений. Потім я налагодив контакт з одним християнином, який привів мене до Ісуса».

Через деякий час пастор С. полетів в Аделаїду в південній Австралії. В одній із місцевих громад після богослужіння до нього підійшла жінка, яка потребувала поради. Пастор С. розпитав спочатку про її ставлення до Христа.

Ось що вона відповіла: «Раніше я жила в Сідней. Якось вирішила провідати своїх друзів, але спочатку захотіла зробити деякі покупки на Джордж-стріт. Перед одним із магазинів стояв невеликий сивочолий чоловік, і він запропонував мені трактат зі словами: «Вибачте, шановний, чи ви спасенні? Чи потрапите ви на небо, якщо сьогодні вночі помрете?». Цими словами він порушив мій спокій. Так що тепер я — християнка».

Пастор С. був дуже здивований тим, що буквально протягом двох тижнів, перебуваючи в різних кінцях землі, почув два однакові свідчення. Потім він полетів на західну Австралію, де повинен був проповідувати в одній із церков. Після богослужіння його запросив на обід пресвітер цієї громади.

Поцікавившись у розмові, як і коли він став християнином, пастор С. почув наступне: «З 15 років я відвідував свою громаду, не маючи ніяких близьких стосунків з Ісусом. Я робив разом з усіма те, що й інші. Мене навіть вибрали пресвітером. Три роки тому я був у відрядженні в Сідней. Прогулюючись по Джордж-стріт, я звернув увагу на літнього чоловіка, котрий тримав у руках листок якогось дешевого видання. Він запитав мене: «Вибачте, шановний, чи ви спасенні? Чи потрапите ви на небо, якщо сьогодні вночі помрете?». Я почав пояснювати йому, що служу пресвітером громади. Але це не справило на нього жодного враження. Всю дорогу до дому я просто кипів від обурення, а потім розповів про це своєму пастору. Ми багато роздумували з ним на цю тему, і в результаті я прийшов до Господа».

Про ці три випадки пастор С. розповів потім на конференції в Лондоні, куди повернувся після своєї службової

поїздки по Австралії. Після його розповіді вперед вийшли чотири немолоді пастори і засвідчили, що 25-30 років тому вони одержали такий самий трактат на тій же вулиці Сідней з точно таким запитанням. Наступного тижня пастор С. полетів на узбережжя Карибського моря і, проповідуючи, розповів і цю історію про трактат і маленького сивого чоловіка.

По закінченні проповіді до нього підійшли ще три місіонери і розповіли, що 15-20 років тому це запитання на Джордж-стріт спасло і їх.

Потім пастор полетів на зустріч в Атланту (США). Організатор зустрічі поділився з ним своїм досвідом — як особисто він знайшов Христа: «Це було якесь диво. Я служив матросом і вів негідний спосіб життя. Одного разу під час звільнення, зовсім п'яний, я сів не в той автобус і опинився чомусь на Джордж-стріт. На зупинці один маленький чоловік, що видався мені примарою, тикнув мені в руки трактат зі словами: «Моряче, чи спасенний ти? Чи потрапиш ти на небо, якщо сьогодні вночі помреш?». Мене тут же охопив страх перед Богом, я побіг назад на корабель. Потім я почав працювати для Господа».

Через шість місяців пастор С. опинився в північній Індії, де зібралися на нараду місіонери. Керівник місцевої місії запросив його до себе додому. Пастор запитав його, як він, індус, зміг знайти дорогу до Христа.

І почув розповідь: «Я перебував у привілейованому становищі, зробивши успішну службову кар'єру. У дипломатичних справах своєї країни я подорожував усім світом. Одного разу відвідав Сідней. Зробивши якісь покупки, завантажений ляльками і подарунками для своїх дітей, я

йшов по Джордж-стріт. Раптом ввічливий маленький чоловік буквально виріс переді мною, запропонував мені трактат і запитав: «Вибачте, шановний, чи ви спасенні? Чи потрапите ви на небо, якщо сьогодні вночі помрете?». Я подякував йому, але це запитання не давало мені спокою.

Повернувшись додому, я знайшов свого духовного провідника-індуса, але той не міг мені нічим допомогти, однак порадив звернутися до одного місіонера, який міг задовольнити мою цікавість. Це була добра порада, тому що той місіонер того ж дня навірнув мене до Христа. Я залишив дипломатичне поприще і сьогодні очолюю велику групу місіонерів, які привели до Христа вже понад 100 тисяч осіб».

Через вісім місяців пастор С. знову опинився в Сідней і запитав у місцевого проповідника, чи не чув він що-небудь про маленького сивого чоловіка, котрий так ретельно поширює трактати на Джордж-стріт? Той відповів: «Звичайно, я знаю його, але навряд чи він тепер ще займається цим. Адже він вже дуже старий і немічний, однак ми можемо його відвідати, якщо хочете».

Через два дні, постукавши у двері одної скромної квартири, вони побачили

маленького старого чоловіка, який щиро їх привітав і запропонував чаю. Він був такий слабкий, що його руки тремтіли, подаючи чай.

Пастор С. розповів йому про всі почуті свідчення, від чого в старого по щоках не переставали котитися сльози. І він розповів свою власну історію: «Я був моряком військового австралійського корабля і вів легковажне життя. Одного разу в моє життя прийшла криза, що загрожувала зруйнувати абсолютно все. Один з моїх товаришів, котрому я довірявся, не залишив мене в

біді, а допоміг, показавши дорогу до Ісуса. Відтоді моє життя різко змінилося. Я був таким вдячний Богові, що пообіцяв йому передавати це просте свідчення щодня щонайменше десяти людям. Іноді я хворів і не міг цього робити, але потім надолужував це в інший час, коли почувався краще. Після того, як я вийшов на пенсію, я вибрав собі постійне місце на Джордж-стріт, де щоденно можна зустріти сотні людей. Звичайно, дуже багато людей не хочуть брати ці трактати, але є й такі, які ввічливо і з вдячністю приймають їх. 40 років я роздавав ці трактати, але ще ні разу не чув, щоб хтось через них прийшов до Христа».

40 років підряд він показував свою любов і вдячність Ісусу, не отримуючи жодної відповіді на своє служіння. Цей простий, без особливих талантів чоловік передав свідчення Христа понад 150 тисячам людей. І лише Бог знає, скільки він придбав для вічності!

Через два тижні після цього візиту він помер. Чи можна уявити собі нагороду, яку він одержить на небі? Про нього ніхто ніколи не писав в християнських газетах і журналах і не вміщував його фотографій, але на небі ім'я цього скромного місіонера вже прославлене.

Освенцім відомий також під німецькою назвою Аушвіц. Його повна назва — концентраційний табір Аушвіц-Біркенау. Це комплекс німецьких концтаборів, що розташовувалися в 1940-1945 рр. на півдні Польщі, біля міста Освенціма за 60 кілометрів на захід від Кракова.

Хто не знайомий з назвою «Аушвіц»? Вона може збудити лише почуття жаху й огиди. Там загинули чотири мільйони євреїв, окрім сотень тисяч людей інших національностей. І з цього страшного нацистського пекла сяє одна історія — це історія двох людей на ім'я Максиміліан Колбі і Гажовнічек.

У липні 1941 року втік один із в'язнів Аушвіца. Згідно з правилами цього табору, за одного втікача вбивали десять. Комендант наосліп вибирав із свого списку десятьох, і їх відразу відправляли в карцер, де їм не давали ні їсти, ні пити, поки вони не помруть.

І ось есесівський комендант викрикує імена, і

ПРО ЩО ГОВОРИТЬ ХРЕСТ?

один за одним в'язні виходять зі строю. Десятим був Гажовнічек. Раптом він почав несамовито ридати: «Моя дружина, мої діточки!». Таке порушення порядку розпалює атмосферу. Охоронці схопились за автомати. Собаки напружились, очікуючи команди. І в цю мить один із в'язнів табору впевненими кроками почав проштовхуватися вперед до коменданта. Начальник охорони закричав, щоб він зупинився, або його застрелять. Однак з невідомої причини з ним не розправилися на місці.

— Пане коменданте, у мене до вас прохання. Я хочу померти замість цього ув'язненого, — звернувся він, вказуючи пальцем на Гажовнічека. — У мене немає ні дружини, ні дітей, крім того, я в роках, а він ще згодиться для праці.

— Хто ти такий? — запитує есесівцев.

— Я — священик.

Запанувала мертва тиша. Усі оцпеніли: що за раз буде? І раптом, зовсім несподівано, комендант проголосив:

— Прохання задоволено.

Священика Колбі разом з іншими дев'ятьма відвели геть. Священик не помер від спраги і голоду, як інші дев'ять заложників, а лише після того, як лікар табору зробив йому укол і ввів карболову кислоту в серце. Це сталося 14 серпня 1941 року. Гажовнічек вцілів і з Аушвіца повернувся додому. Але щороку 14 серпня він відвідує Аушвіц на знак вдячності до священика Колбі, який помер замість нього. А у своєму саду він поставив пам'ятник людині, яка подарувала йому життя.

Але Христос більше зробив для нас, прийнявши смерть на хресті. Він віддав Своє життя, щоб ми не загинули, а мали життя вічне. Це і є Добра новина, яку Бог у Слові Своєму велить нам проповідувати. Згадаймо останні слова воскреслого Христа, сказані перед тим, як Він був вознесений на небо: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15). А Євангеліє — це означає радісна новина!

Можете собі уявити, що пережив Гажовнічек, коли почув слова священика Колбі: «Я хочу померти замість нього». Для нього це було найрадіснішою новиною. А подумаймо, що зробив Христос, взявши на Себе покарання замість нас. Він спас нас від вічного пекла! Апостол Павло говорить: «... я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує...» (Рим. 1:16). В іншому місці він говорить, що «слово про хреста... для нас, що спасаємось, — Сила Божья» (1 Кор. 1:18).

Що мається на увазі, коли Євангеліє велить нам

проповідувати хрест Христов? Звичайно, не засіб смерті із дерева, на якому був прибитий Ісус Христос. Ні, під словом «хрест» мається на увазі діло відкуплення, звершене Христом, коли Він помер на Голгофському хресті. Христа більше немає на хресті. Він, звершивши наше спасіння, на третій день воскрес. Якби Він залишився на хресті, то не міг би спасти жодного з нас. Тому коли апостол Павло говорить про хрест, він говорить про звершене Ісусом Христом спасіння для нас.

Щоб зрозуміти сутність чудової новини про хрест, насамперед треба пам'ятати, ким ми є перед Богом: кожен з нас завинив перед Ним у своїх гріхах, і з цієї причини ми приречені були на вічну загибель. Чому? А тому, що Бог святий, праведний і ненавидить гріх, котрий повинен бути покараний. Вирок Божого суду над гріхом — смерть. І всі ми потрапляємо в цю категорію. Голгофський хрест — це місце, де Бог зобов'язав покарати Себе за тих, хто переступив Його Закон.

Ще голосніше, ніж про святість і справедливість Бога, хрест говорить про те, що Бог любить грішника і знайшов помилування за нього. Але якою ціною! Смертю Свого Сина! Він не пощадив Свого Сина, бо Христа, що не знав гріха, Бог-Отець вчинив для нас жертвою за гріх, щоб ми в Ньому зробились праведними перед Богом. Інакше кажучи, щоб нас спасти, Бог карає Свого Сина, і весь гнів за гріхи людей звалився на Христа.

Так, Бог Його не пощадив. І Син повинен був випити всю чашу гніву Божого до останньої краплі.

Що змусило Його це зробити? Любов! Любов, яку годі збагнути людському розуму. Старозаповітний пророк Ісая звістив про розп'яття і смерть Христа, про те, що Богу-Отцю бажано було вразити Сина Свого. Він віддав Його на страждання.

Богові бажано було! В оригіналі сказано, що Він переживав почуття задоволення і радості, що знайшов спосіб спасти людство, не порушуючи ні Своєї святості, ні Своєї справедливості. І тепер всякий, хто вірує в Ісуса Христа, хто прийняв Його як свого Спасителя, стає праведним перед Богом.

Але хрест говорить нам, що діло примирення, яке Христос звершив між грішником і святим Богом, належить всякому, хто бажає цього, без винятку, тому що Бог в Христі примирив з Собою весь світ смертю Сина Свого. Тому запрошення прийти до Ісуса і прийняти Його спасіння пропонується всім. Саме цим закликом хреста закінчується Біблія: «А Дух і невіста говорять: «Прийди!». А хто чує, хай каже: «Прийди!». І хто прагне, хай прийде, і хто

хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:17).

Це та новина, яку ми чуємо з хреста. Це означає, що одним актом віри грішник одержує прощення, виправдання і повне спасіння — не інакше, як вірою. Так як ніщо інше, хрест демонструє благодать Божу. Чи міг хоч хто-небудь додати щось до того, що вчинив Христос для нас на Голгофському хресті? Ніхто. Лише Він міг звершити спасіння для нас. Коли з хреста пролунав гучний скрик: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Мт. 27:46), у цю мить Бог поклав на Сина Свого гріхи всіх нас одночасно, вразив Його і передав Його на муки.

Христос приніс Себе в жертву умиротворення. Те, що Бог прийняв цю жертву, ми знаємо з того, що Він воскресив Його із мертвих. Ніхто і ніщо не могло задовольнити покарання за гріх, тільки Невинний, Котрий помер за винного. Він один був без гріха. Він став цим пречистим Агнцем, Котрий міг взяти на Себе гріхи всього світу. Тому нема іншого імені під небом, котрим людині можна спастися, окрім Імені Ісуса. О, яку радісну новину сповідає нам хрест Христов!

Про що ще говорить нам хрест? «Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, — то гнилуца, а для нас, що спасаємось, — Сила Божья!», — говорить апостол Павло (1 Кор. 1:18). І в слово «нас» він включає всіх, які прийняли і повірили в цю радісну новину. Сила Божья! Ні в чому не проявляється більше Сила Божья, як у спасінні грішника. Писання говорить, що без Христа ми мертві через злочини і гріхи наші. Як може мертва людина воскресити себе?

Ця сила проявляється не лише в тому, що вона воскресила грішника до нового життя, коли він покладає свою надію на Христа. В нього тепер одне бажання — догоджати Богові. До цього він не був здатний на це. Він був мертвий, перебував під владою диявола і діяв за його волею.

І хоч, як сказано в Писанні, «спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9), та все ж ми, Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог призначив нам виконати. Ми не спасенні добрими ділами, а ми спасенні, щоб чинити добрі діла. А виконати це в нас може лише Бог силою хреста Христового.

Якщо ви цього ще не пережили, то знайте, що і ви включені в цей чудовий план спасіння. Усе, що вам треба зробити, — це сказати: «Господи, будь милостивий до мене, грішника! Прости мені, воскреси мене до нового життя в Христі».

Народився я в 1984 році в Чернаській області. У дев'ять років вперше попросив покурити і випити. Мені здалося, що я став модним, не таким, як всі мої ровесники. За мою модну звичку мене вдома покарали батьки. Але я не хотів відмовлятися від того, що вже встиг полюбити, і втік з дому в сусіднє місто за 20 кілометрів, волочився там зо два тижні, поки мене не повернула додому міліція. Однак я знову втівав. Так почалося моє безпритульне життя.

Коли я втівав з дому, я забирав з собою всі гроші батьків, але мені їх, як правило, надовго не вистачало, — все витрачав на «модне» життя (ось подивіться, який я крутий, такий маленький, а вже курю, п'ю, а що ви, нікчемні ровесники, мамині синочки?!). Згодом почав красти і грабувати, тому що жебракування не входило в мої плани. Моїм девізом було: «Круті не просять — вони самі беруть і відбирають те, що їм подобається».

За безпритульність мене часто забирала міліція, мене закривали в притулок для малолітніх, у прийомники-розподільники. Іноді звідти мене забирали батьки, однак вже наступного дня я знову обкрадав їх і втівав. Усе це батькам остогидло, і коли я в четвертий раз опинився в притулку і зрозумів, що мене ніхто не забере, я почав втікати і звідти. І так продовжувалося тривалий час.

Батьки вже не знали, що зі мною робити, і таким чином в десять років я потрапив в інтернат. Провчився там 11 днів, і мене вигнали. Відразу ж потрапив в інший інтернат, адже до школи в нашому селищі мене не приймали. Та й батьки моїх ровесників не хотіли, щоб я вчився в класі з їх дітьми, навіть дружити зі мною нікому не дозволяли. Але і в другому інтернаті я провівся недовго — мене звідти також вигнали.

У 13 років я почав курити «травку», нюхати клей, їсти дурман. При черговому вживанні дурману потрапив у психіатричну лікарню. Після цього в такого роду закладах мені довелося побувати багато разів. Але саме там, у психіатричній клініці, я познайомився з віруючим чоловіком. Почав читати Новий Заповіт, почав молитися, кликати до Бога, благоді: «Господи, якщо Ти є, виведи мене звідси». Пам'ятаю як зараз — я плакав, молився всю ніч: «Господи, почуй мене, помилуй!». Лише під ранок я заснув, як раптом мене будить лікар і говорить, що до мене приїхала мама. Я прибіг до мамі, впавав на коліна і плакав...

Мама мене забрала. На жаль, тоді я про Бога забув. Незабаром повернувся до колишнього способу життя. Знову почав красти, грабувати.

В 2001 році, коли мені минуло 17, я потрапив на п'ять років до тюрми. Тоді я був впевнений: ось

СПАЛІТЬ СВОЇ МОСТИ

«... і з природи були дітьми гніву» (Еф. 2:3).

Пастор Петро Музичук з Євгеном Назаренком

те, чого я шукав. Тюрма — моє покликання, це мій спосіб життя, а «травка» — мій стан душі. Просидів дев'ять місяців на «малолітці», потім мене перевели на дорослий режим і відправили в колонію посиленого режиму.

Пробув я там два роки. З них рік просидів у карцерах за порушення режиму. За поведінку отримав додатково ще сім місяців.

У 21 рік мене перевели на особливий режим. Багато чого там траплялося. Через мої витівки навіть довелося лягти на операційний стіл. Двічі побував у психіатричній лікарні. Словом, до кінця терміну мене тримали в карцері, в одиночній камері...

Коли я звільнився і приїхав у своє селище, то знову взявся за старе. Мені часто говорили: «Зупинися, знову посадять!». Я у відповідь казав: «Що ви розумієте в житті! Тюрма — мій дім, і не я для неї створений, а вона для мене». Я й далі вважав себе крутим: ніякою тюрмою мене не злякати, ні!

Одного разу приходжу додому, а в нас гостя — тітка. Вона віруюча. І як тільки почала говорити мені про Бога, я їй коротко відповів: «Тьотю, не розводіть тут шизофренію!», розвернувся і пішов геть.

На свободі я пробув чотири місяці. Дійшло до того, що я ножом зарізав людину. Дали мені 13

років. У 2008 році мене перевезли в Городищенську колонію особливого режиму. Так я опинився у своїй тарілці. І знову почав виявляти своє незадоволення адміністрацією і режимом.

У тюрмі почав колотися, і моя психіка зовсім нарушилася. Лець що не по-моєму, — я починав різатися, доказувати свої права. Ще раз мені довелося побувати в тюремній психіатричній лікарні.

Мені здавалося, що в мене в житті все добре. Однак надходили моменти, коли щось щеміло у душі, і я не міг зрозуміти, чому не відчуваю миру в серці. Все частіше й частіше мене починали навідувати думки про самогубство. Не хотів я більше так жити, але що робити з цим я не знав. На той час мені було 27 років, десять з половиною з них відсидів по тюрмах, 11 разів побував у психіатричних клініках. Нема ні здоров'я, ні друзів, ні сім'ї. Мама й тато в мене були, але мене в них не було. Я так і не зрозумів, для чого живу.

Потім сталося так, що я почав листуватися з одною дівчиною. Як потім виявилось, вона була віруючою. У листі вона мене запитала, чи не хотів би я змінити своє життя. Я був готовий змінити його, але не знав, як. І вона мені порадила читати Біблію, мовляв, у Біблії я знайду відповіді на всі свої

запитання. І ще порадила спілкуватися з віруючими, коли вони відвідують тюрму.

Якось увечері я накурився «травки». А наступного ранку тюрму відвідали віруючі. Я вирішив з ними поспілкуватися. І тут сталося те, чого я ніяк не очікував, — мені стало соромно: я прийшов до віруючих людей після вживання наркотиків. Соромно було так, що я почав плакати. Мені віруючі сказали, щоб я покався, але я не хотів цього робити. Тоді вони стали на коліна і почали за мене молитися. Я й досі не знаю, як я опинився на колінах і почав каятися у своїх гріхах. Сталося це 5 листопада 2011 року.

Повернувшись до камери, я побачив, що мій співкамерник курить «травку». Запропонував і мені. Але я відповів, що вже не курю, що покався. І тоді усвідомив, що мені й справді вже не хотілося курити. Я зрозумів, що Господь звільнив мене — і від куріння, і від наркотиків, і від пиятики, і від лихослів'я. А головне, що Господь звільнив мене від ворогування з людьми, з самим собою і з Богом. Я вірю, що Господь зцілив мою зранену душу, і я відчув у серці мир. Вірю, що Господь спас мою душу, і Він повністю змінив моє мислення, розуміння, спосіб життя, ставлення людей до мене і моє ставлення до людей.

Мало хто міг повірити, що я справді щиро покався і увірував. Навіть інколи мене випробовували, але завдяки цьому я побачив, що я сам собі залишив хід для відступу — на крайній випадок. Та Бог дав мені розуміння, що мені немає життя без Нього, що треба спалити всі свої запасні шляхи. Звичайно, з моєю гордістю це було важко зробити, і все ж, слава Богу, я спалив останній міст у своєму житті.

Якщо у вас залишилися шляхи для відступу, ви їх спаліть. Ті шляхи точно не Бог залишив, то лукавий хоче вас обманути. І якщо ви хоч один міст залишите, повірте, колись ворог вас до нього приведе. У Біблії написано: всяка дружба зі світом — це ворожнеча проти Бога. Спаліть свої мости!

Слава Господу, що Він прийшов у цей світ, омив мене Своєю дорогоцінною святою кров'ю, відкупив мене і вивів з рабства гріха. Господь відкрив мені істину, зміст мого життя, та для чого я покликаний. А покликаний я для слави Божої.

Люди, якщо ви думаєте, що знайшли своє покликання не в Бозі, впевнено кажу вам — ви помиляєтесь, ваше покликання може бути тільки в Бозі.

Не помиляйтесь, Бог осміяним не буває!

Зі Слова Божого я зрозумів, що мені треба охреститися, і я дуже цього бажав. І ось пастор Петро Васильович Музичук, після тривалих розмов зі мною і настанов 29 вересня 2012 року охрестив мене по вірі. Це був найщасливіший момент в моєму житті.

«З тих пір живу я з Господом Ісусом, Моє в Нім частя, мир і повнота, І в сотий раз сказати не боюся, Що я життя не мислю без Христа!».

Євген Назаренко.

У Західній Україні жила багатодітна сім'я. Дев'ята дитина народилася передчасно. Медики попередили батьків, що вона не виживе, але продовжували боротися за її життя. Через півроку лікарі сказали мамі, що за кілька годин дитя помре і, щоб воно не померло в лікарні, виписали їх. Батьки дитини були віруючими і, коли вони приїхали додому, покликали пасторів і почали молитися.

Для молитви біля ліжечка немовляти зібралися й діти. Старший син в той час був на зібранні за 20 кілометрів від дому. Під час служіння встав пророк і сказав йому: «Твоя сім'я вдома молиться, їдь до них і скажи, що душа, за яку вони просять, житиме».

Цим немовлям був я, і того вечора Бог зцілив мене. Слава Йому!

«Ісказав Давид до всієї Ізраїлевої громади: «Якщо вам це добре, а від Господа, Бога нашого вподобане, пошлімо до наших братів, позосталих по всіх Ізраїлевих краях, а з ними до священників та Левитів, по містах та по їхніх пасовиськах, і нехай зберуться до нас. І вірнімо ковчег нашого Бога до нас, бо не зверталися ми до нього за Саулових днів». І сказала вся громада, щоб зробити так...» (1 Хр. 13:2-4).

Ковчег Господній — це чотирикутний ящик із спеціального дерева, всередині і зовні обкладений золотом. На кришці ковчегу були фігури ангелів з очима, зверненими до центру кришки. Бог сказав Мойсею, що там, де сходився погляд херувимів, буде являтися Його слава.

Отже, найсвятішим в Ізраїлі був ковчег

ТЕ, ЩО КОМУСЬ МОЖНА, ТОБІ НЕ ДОЗВОЛЕНО!

Божий. До нього не можна було доторкатися просто так. По чотирьох кутах ковчегу були кільця, в які вставлялися дві жердини, оздоблені золотом. Всередині ковчегу зберігалися скрижалі, посудина з манною і жезл Аарона. Ніхто не мав права заглядати всередину. Нести його на плечах повинні були священники, що пройшли обряд очищення, принісши за себе жертви.

Цей ковчег зберігався в кімнаті, названій святеє святих. Тільки первосвященик раз на рік, перед судним днем, міг увійти у святеє святих і покривити його, благаючи Бога не карати ізраїльський народ в судний день. Отже, ковчег Господній був місцем, де перебувала Божа слава.

За сто років до правління Давида на ізраїльську землю напали филистимляни. Євреї вийшли, щоб воювати з ними, але зазнали поразки. Знаючи, що филистимляни — забобонні люди, євреї вирішили винести на поле битви Божий ковчег, думаючи, що вороги злякаються одного його вигляду. Але филистимляни не втекли, а навпаки, розбили євреїв і забрали ковчег. Ковчег перебував на їх території кілька місяців, потім филистимляни самі відправили його назад, бо зрозуміли, що з ним пов'язані нещастя, які звалилися на них.

Ковчег повернувся, а оскільки євреї перестали благоговіти перед ковчегом і шанувати його, вони не захотіли повертати його до скрині в Шіло і відправили в дім одного чоловіка, де він залишався близько 20 років, в котрі Ізраїлем управляв суддя Самуїл. Потім були 40 років царювання Саула, потім сім років царювання Давида в Хевроні. «І вернімо ковчег нашого Бога до нас, бо не зверталися ми до нього за Саулових днів».

Ситуацією з ковчегом Бог дав нам один важливий урок. Часто люди, приділяючи дуже багато уваги другорядному, упускають головне. Ковчег Божий був головним для Ізраїлю і повинен був перебувати в центрі всього їхнього життя. Але все було якраз навпаки. Коли зацарював Саул, йому треба було почати з того, щоб перенести ковчег. Але він набирає армію для себе і свого сина, веде торгівлю, вирішує політичні проблеми.

Це важливо для царя, що опікується нацією. Але як особа, відповідальна за духовний стан народу, Саул упускає найголовніше. Настав момент, коли все, що він будував, в один день зруйнувалося. Чому? Тому, що не було головного — не було Божого ковчегу, а отже, не було і Божої присутності.

Мудрі люди вчать на чужих помилках, а розумні — на своїх. Добре було б, аби ми були мудrimi і, читаючи Біблію, вчилися на помилках інших людей. Давид не хотів повторити долю Саула. Зацарювавши, він почав молитися, запитуючи Бога, що зробити, щоб ситуація змінилася. І в результаті дає розпорядження знайти ковчег.

Християни, Бог спас нас, привівши до церкви. Але чи є найголовніше в нашому душі, а чи ми лише носимо форму християнина? Чи є ми християнами за змістом, а чи лише зовні? Чи перероджені ми в душі? Чи є в нас Божя присутність, Божий дух?

За Саула Ізраїль нібито почав процвітати, але в нього не було стержня. Саул ходив до храму, приносив жертви, але в ньому не було головного. Можливо, ви маєте хороший бізнес, гарний дім, здобули добру освіту, але відчуваєте, що бракує чогось найголовнішого. Не повторюйте помилок Саула.

Інакше рано чи пізно прийде руйнування. У Саула розпалася сім'я, троє старших синів загинули разом з ним, тому що, ставлячи акцент на другорядне, Саул упустив головне. Ми живемо в останній час, коли багато християн охололи. Тож будемо шукати Божого лиця і наближатися до Нього!

«І вернемо ковчег нашого Бога до нас, бо не зверталися ми до нього за Саулових днів». І сказала вся громада, щоб зробити так, бо слухна була та річ в очах усього народу. І зібрав Давид усього Ізраїля від єгипетського Шіхору й аж туди, де йдеться до Хамату, щоб спровадити Божого ковчегу з Кіриат-Есаріму. І пішов Давид та ввесь Ізраїль у Баалу, в Юдин Кіриат-Есарім, щоб винести звідти ковчегу Бога, Господа, що сидить на херувимах, що ім'я Його приликається. І повезли Божого ковчегу на новому возі з Авіадамового дому, а Узза та Ахїо провадили того воза. А Давид та ввесь Ізраїль грали перед Божим лицем з усієї сили, — і з піснями, і на цитрах, і на арфах, і на бубнах, і на цимбалах, і на сурмах. І прийшли вони аж до Кідонового току, і простяг Узза свою руку, щоб підхопити ковчегу, бо воли нахилили його. І запалився на Уззу гнів Господній, і Він убив його за те, що простяг руку своєю до ковчегу. І помер він там перед Господнім лицем...» (1 Хр. 13:3-10).

Давид хотів виправити ситуацію, але також допустився помилки. Зібралось багато людей, найкращі музиканти, почався радісний похід, який закінчився трауром і похоронами. Давид зробив так, як робили филистимляни, коли везли ковчег на возі. Але чому Бог не покарав їх так суворо, як ізраїльський народ? Чому Бог помилював филистимлян і, коли вони принесли дари, відмінив покарання? А євреї, який

тільки доторкнувся до ковчегу, загинув?

Дух Божий на це запитання відповів мені так: «Те, що комусь можна, тобі не дозволено!». Бог не міг стерпіти в євреїв того, що міг простити филистимлянам. Тому що євреї, на відміну від филистимлян, знали Закон Господній.

Іноді у віруючих є спокуса пожити так, як живе світ. Але те, що Бог може стерпіти у світі, Він не потерпить серед Свого народу! У молодих людей інколи виникає спокуса уподібнитися до світської молоді. Але те, що дозволено їй, не дозволено в церкві Божій!

Отже Давид засвоїв цей урок: «І того дня Давид злякався Бога, говорячи: «Як я внесу до себе Божого ковчегу?». І не повів Давид ковчегу до себе, до Давидового міста, а направив його до дому гатянина Овед-Едома. І пробував Божий ковчег із домом Овед-Едома в його домі три місяці. А Господь поблагословив дім Овед-Едома, та все, що було його» (1 Хр. 12:12-14).

Давид вирішив перенести ковчег в центр Ізраїлю. Він настільки злякався Бога, що, коли вони несли ковчег, він зробив те, чого Закон і не вимагав! Через кожні шість кроків вони приносили жертви.

Церкво, ми повинні тремтіти перед великим Богом, ми повинні боятися Його величчя! Якщо у вашому серці немає «ковчегу Божого», тобто Його присутності, змініть це, інакше у ваше життя може прийти ситуація Саула.

Якщо ж ви вирішите повернути присутність Божу у своє життя, не повторіть іншої помилки: не підходьте до Бога поверхнево, без трепету і благоговіння.

Василь Папірник.
Молодіжний пастор церкви «Життя».
м. Такома, США.

... Бо що тут казати – вам-то добре, вам і вранці не пече, і увечері не нудить, а вдень – то просто благодать, живи і тишся. Не те, що декому, а втім, що тут балакати, кого ж хвилює, що у вас вчора під вечір – 37,2, а сьогодні так у попереку штрикає, що аж млості беруть. І кому пожалітися, зрештою, у кожного, мовляв дядько Лаврін, «своя жизнь, і не вмешуйтеся, шановний, у мою лічну жизнь».

А тепер по порядку. Якщо завтра неділя, а ваша «колісниця огненна» схожа на сусідську льоху, що ліниво повертається у розкішній калюжі, то потрібно брати відро та ганчірку. Марко (толковий дядько, фермер, до речі) саме так і діяв.

«Одинадцятка» після вчорашньої поїздки в поле мала вельми непристойний вигляд. Зрештою, це навіть приємно, коли пригріває сонечко, на подвір'ї – густий спориш і ти босими ногами відчуваєш лоскіт травинок. Погодьтеся, життя майже вдалося.

Авто вже виблискувало чистими краплинками на крилах і капоті, і залишилася просто дрібниця – ретельно протерти, щоб плямок не було від краплинок води.

– І де я міг її приткнути, – бурчав Марко сам до себе, шукаючи м'яку, спеціально куплену ганчірку. Коли нею протирати авто, не залишається смуг на полірованій поверхні. Предмет для наведення лоску тріпотів прямо над головою. Ще минулого тижня після водних процедур своєї «одинадцяті» Марко закинув ганчірку на гілку вишні.

Дужа рука вже майже дотягнулася до цілі, як раптом різкий біль змусив притиснути обидві руки нижче грудей і так постояти хвилю-другу, поки біль у шлунку став легшим. Господар присів на перевернуте відро і тремтячою рукою витер раптовий піт з чола. Уже давно його турбує цей біль, особливо коли потрібно високо піднімати руки. І молилися не раз у церкві, і пігулки, що лікарі прописували, приймав – результату жодного. Зауважив лишень, що останнім часом біль значно посилюється і приступи стали частішими.

Докінчивши, відійшов, щоб здалеку оцінити роботу, і залишився задоволеним. У салоні авто повісив «пахучку» – пластинку у формі деревця із запахом «після дощу». У вас такої немає? Рекомендую. Приємний аромат свіжості та озону в салоні авто, і не треба губу копилити – «хімія, хімія». «Хімія служить народу», – пригадав Марко лозунг радянської науки й усміхнувся.

... А тепер дозвольте відрекомендувати: Поліна Іванівна Рибаківа, заслужений лікар радянської України, за спеціальністю – гастроентеролог. Це такий лікар, що знає все про ваші нутрощі і фахово порекомендує, що корисно вживати в їжу, і пояснить, чому у вас печія після свіжих шкварок. Почесті, звання, поважні пацієнти із ЦК КПРС (для тих, хто не знає цієї аббревіатури, розтлумачу – Комуністична партія Радянського Союзу і її Центральний комітет) – це все в минулому. Сьогодні вона просто бабуса Поля і повертається додому в Молдову. А гостювала в доньки в Києві і була неймовірно щаслива побавитися з внучатами й відчути не награну, а щирі приязнь доньки й зятя. Що вже догоджав їй Арсен, то не передати. Добрий чоловік у її молодшої доньки, уважний і щирий, а ще – служитель церкви.

– Дякую Тобі, Господи, за своїх дітей і внуків, і за життя дякую, і за спасіння... Знаєш, Господи, коли б то я раніше зустрілася з Тобою, то, може, й більше щось доброго зробила б, а так... – зітхала й дивилася на зелені пагорби полів, що пропливали за вікном. Повернулася в купе і вже, було, налаштувалася прилягти. Усе-таки 76 років – то вам не жарт, потрібно вчасно й відпочити, і за тим, що на сніданок і на обід, пильнувати, а вечеряти було не в її стилі. «Таки не варто було їсти те тістечко з чаєм після обіду, надто вже підозрілим був смак, але Арсен так переконливо просив: «Ну ще хоч шматочок», що не втрималася, – любила поласувати солодким. Мабуть, даремно, бо відчувала, що тістечко, як любила вона казати, «не вляглося», і вже майже дві години відчувала легку нудоту, а тепер ще й характерний звук м'якого гуркоту в животі. Поїзд поволі стишував хід.

– Пані, пані... – Поліна Іванівна швиденько наздоганяла провідницю купе. – Мені терміново...

– Станція зараз, всі санвузли закриті.

– Я зле почуваюся, будь ласка, відкрийте, – благально заглядала в очі.

– Бабуля, я тобі вже сказала, не заважай заходити пасажирам, – і так безкомпромісно відвернулася, що стало зрозуміло: нічого не вийде.

– Он там, біля вокзалу, зможете забігти, але поїзд чотири хвилини стоїть, попереджаю, – не повертаючи голови, провідниця жестом руки показала у простір.

Біля дверей вагона товпилися пасажири. Старенька заспішила, майже нічого не бачачи перед собою, – окуляри залишалися на столику в купе. Вже майже добігла, але перекинута кимось урна зі сміттям на стежині...

Перехожі здивовано поглядали на людину, що лежала в калюжі з розбитим лицем.

– Ну, набралася тютня, не розрахувала трошки траєкторію двіжіння, – коментував небритий молодик.

– А може, щось із серцем стало-

ся, – двоє дівчат зупинилися за два кроки.

– Катко, подзвони на швидку, бачиш, кров на обличчі.

Поліна застогнала і прийшла до тями... Хотіла підвестися, але знову впала в брудну воду.

Постукуючи, поїзд поволі рухався від вокзалу.

– Марино, Марино, – наче кризь сон долинули жіночі голоси, – а допоможи, бачиш, бабці біда сталася. Двоє молодих допомогли старій піднятися і завели її в закуток вокзалу. Там і залишили – без документів, грошей і одягу, у брудному халаті.

– Боже, Боже, бідкалася касирка, закриваючи віконце каси, – на що світ перевівся. Та ж десь, мабуть, і діти є, а може, й вигнали стару з дому. Ой, Господи милосердний, на що світ перевівся... – Поклала біля бабусі, на кріслі, шматок батона і зацокала підборами до дверей.

«БОМЖИХА»

Вечеріло. Запізнілі пасажири старалися триматися подалі від простоволосої брудної бабці. Потім був ранок, і сержант бридливо морщачи ніс, легенько торкнувся черевиком до босої ноги старої: «Бабуля, тут не готель і не лазарет. Скільки можна сидіти? Давай, збирайся і дуй звідси, а то я наряд викличу. Пити треба менше. Де ти живеш, адресу скажи?..»

Бабуса тремтіла і силкувалася щось сказати, але так і не спромоглася.

Якщо ви не знаєте, як за два дні з інтелігентної людини перетворитися на бомжа, від якого відвертаються, то це саме та історія, яка пояснює цей процес.

Був ще один недільний ранок, коли добрі люди поспішають до церкви, а деякі за покупками у райцентр.

– Марино, Марино, Христом Богом клянуся – це та сама жіночка, яку ми позавчора тут посадили.

Поліна згадала (щось просвітліло у пам'яті) цей голос і підняла голову. Молодичі підійшли поближче.

– Бабцю, га, бабцю, ви ще довго тут сидіти будете? Два дні вже майже, як звати вас, звідки будете?

– По-лі-на, – по складах промовила. – Не кидайте мене, – і затрусилася від плачу. – Я не знаю, де я і що зі мною. Я нічого не знаю. Я їхала в поїзді – і нічого не знаю більше... Я у Бога вірю, вірю в Бога я, – твердила раз-по-раз.

– Марино, ану візьми лиш мою торбу, я проведу бабцю. Не балакай, кажу, багато, я знаю, що роблю.

Підсоби мені трішки, ось так... – допомогла звестися на ноги і під руку повела вулицею, а далі поволеньки у провулок до світлого високого будинку, що у ньому вікна в ряд і заокруглені зверху.

... Марко любив співати, а особливо у полі, коли сам на сам із світанком дивився, як сходить сонце, вмите россою. Дихається так вільно, а погляд сягає далеко-далеко, аж до горизонту, де тополі тоненькими гребенями крон розчісують пасма сивого туману. А ще любив співати у церковному хорі – високо й урочисто, відчуваючи трепет і благоговіння, ніби Хтось невидимий і сильний вів його голос на вершини мелодики та духовної насолоди.

Церковна служба закінчувалася. Іван Шестерина – місцевий служитель – проповідував про доброго самарянина, який змилосердився над нещасним чоловіком, пограбованим розбійниками.

– Це Він, милосердний Господь, зупинився біля нас, не потрібних нікому, покалічених та нещасних, – і підняв нас, і спас, і всі гріховні рани залікував добротой і ласкою Своєю... Я не знаю, де я був би сам,

на якому узбіччі лежав би, але й мене, пропащего п'яницю знайшла Його рука ще 15 років тому. По-вірте, у мені не було нічого, що б могло привернути Його погляд, окрім зла, гордині і брехливих уст, а Він зупинився, побачив і простяг Своєю доброю пасторську руку – і підняв на висоту Свого авторитету, Своєї слави. Як я вдячний своєму Спасителю... – по щоках служителя котилися сльози. Марко прикрив обличчя рукою, а уста вдячно шепотіли слова: «Добрий Ти, Господи, добрий, добрий, дякую, дякую, Тобі...»

Ще ніколи він не співав так натхненно, як того разу. Спів уже закінчувався, коли високі дубові двері прочинився, побачив і простяг Своєю доброю пасторську руку зигнуту бабусю. Провела на вільну лаву, а потім щось коротко пояснила Івану Шестерині.

Марко співав і з подивом помічав, як швиденько порожніють місця навколо незнайомки у брудному

халаті. За короткий час навколо неї майже нікого не залишилося. Лишень Настя – його дружина, що сиділа на сусідній лаві, складала компанію прибулій.

– Як допоможе Бог, то запрошую вас усіх на вечірне служіння, на сьому вечора, – Шестерина продовжував говорити, помічаючи, як швидко порожніє храм.

– Тут ще така ось просьба є. Може, хто міг би сестру нашу на якийсь час до себе взяти, з вокзалу її привели незнайомі люди. Казали, що вона віруюча людина. Хто згоден – підійдіть до мене, будь ласка...

Народ надивовижу швиденько розбігався. «Слухай, – гомоніла до приятельки в коридорі інша, – я ще ніколи такого «аромату» не нюхала. Боже-е, який сморід. Слухай, я ледь не вирвала там, і на що служба порядку дивиться. Ну як таку смердючку до храму пускати. Ну жах просто, прям ужас якийсь!» – торохтіла подрузі вже на подвір'ї церкви.

Марко краєм вуха почув: «Ну куди ми її зараз візьмемо, гості у нас, і що я з нею робитиму, людям же їсти потрібно готувати. Коли б не гості, то згода, забрали б, а так...» – переконувала чоловіка дружина на передній лаві.

З бокових дверей до служителя підійшов Василь, про таких кажуть – діловий: «Слухайте, пасторе, ось тут я залишаю 500 гривень. Я все розумію. Такий момент – розумію. Сто таксисту і чотири сотні — бабулі. Вона замре від щастя. Нехай відвезе на вокзал, у місто або десь до лікарні. Я не знаю. Гроші тут, а вам рішати, я побіг. Зустріч у мене з одним серйозним чоловіком», – і вигулькнув у бічні двері.

Ще одна пара нерішуче поглядала в бік Поліни, перешіптувалися: «А може, давай заберемо бабцю, ну, жалко дивитися, як вона труситься. День-два перебуде, а там подивимось, що далі робити», — це вона. Він: «Та я, у принципі, не проти, але зрозумій, люба, ми ж не у своїй квартирі мешкаємо. До речі, господар дзвонив учора, пообіцяв зайти, подивитися, як ми... Уявляєш, що він подумає, коли застане у нас бомжиху...»

Гнат Синиця, або дядько Гнат, як зазвичай його називала церковна молодь, якось невпевнено підійшов: «Я тут, Іване, той... Ну, може, я заберу до себе. Я розумію, що воно, канешно, трудно такі вопросы мужикам рішати. Може, сусідку попросу».

– Дякую, Гнате, але це не той випадок. До речі, а як твоя Ганна почувається?

– Та без змін, ти ж знаєш, не піднімається вона після інсульту, але я того... я, може, сусідку попросу, щоб якось бабцю перевдягла, а їсти, слава Богу, маємо що...

– Ні-ні-ні, — рішуче запротестував Шестерина, – так не піде, будьте вільні, ми вже тут якось визначимось. Вітання дружині, я, може, забіжу сьогодні навідати...

Марко дивився в зал – Настя ще сидить, а думки роєм: «Мабуть, тра забрати. У мене ж власна хата. А четверо малих? – голос тихий-тихий. – Хто зна, чи вона не хворіє, не приведи Господи, ще заразу яку в хату принесе... Коли б то на день-два, то простіше. Прилаштував би стареньку в літній кухні, тепло зараз, та й побілили недавно... Забери, забери, – знову тихий голос. – Ти у поле, цілий день на роботі, а про дружину подумав? Вона ж вагітна, вона навіть запах їжі не може перенести, токсикоз жажливий, а ти оцей «одеколончик» в хату приведеш. А хто про своїх, а особливо про домашніх не піклується, той гірш за невірною... – написано так, ти ж знаєш...

Рішучим кроком від дверей до кафедрі прямував Федір Каплічка – він із тих, хто правду-матку в очі вріже і бровою не поведе.

– То що, по-чому вийшло? – замість привітання почав наступ. – Я вже рік тому казав – притулок треба в церкві zorganizувати. Притулок, як он для тої, – кивнув у сторону Поліни, – а не розводити бомжатник у домі Божому. Не слухав мене тоді – от тепер і тишся, перепрошую, нюхай свою порцію і мовчи. А я говорив і буду говорити...

– Федоре, ти хотів би взяти до себе стареньку? – спромігся вставити слово служитель.

– Я говорив і говорити буду: треба прислухатися, коли добре радять. Тепер розбирайся сам. Моє діло маленьке – я сказав і пішов, не послухаєш – мені байдуже – я сказав...

Він уже був біля виходу, але продовжував бурчання:

– Говори не говори, як до стіни горохом.

... Марко навчився розуміти дружину без слів. Ледь не на дотик відчув на собі її погляд, який говорив: «Марку, я згодна, якось воно буде». Усміхнувся і ствердно кивнув головою.

– Я візьму до себе, поки що, а там побачимо, – Марко до Івана.

– У-у-ух, – видихнув полегшено Шестерина, я вже так вирішив: якщо не ти, то я, а що мені лишається, хоч ти добре знаєш мою ситуацію...

Поволі завели бабусю до «Жигулів». Марко за-попадливо відчинив двері. У лице – приємний запах «після дощу»...

– Марку, Марку, агон! Де ти? – голос дружини звучав надивовижу дзвінко, – Обідати заходь.

– Та щось не до обідання мені, Насте, а ти як?

– Та нічого, – дружина невпевнено. Вона здогадалася, що мав на увазі чоловік. – Нічого, жодних проявів токсикозу. Я якось про це й забула, а ти знаєш – вона славна бабуська, говоряща, і згадала про все. У Молдову вона їхала, а тут така історія. Ми вже подзвонили її старшій доньці. Вони вже в розшук заявили в міліцію. Другий день шукають. Такі вже вдячні нам, такі вдячні – а ми то що? Гаразд, заходь лишень... Настя прочинила двері.

За столом сиділа миловидна бабуса. Про таких кажуть «Божя кульбабка». Гарне сиве волосся хвилями спало на рожеву Настину кофту. Ледь примружені сірі очі з вдячністю дивилися на Марка. Розбита брова дбайливо заклеєна пластиром.

– То як, нічого виглядаєш, – і усміхнулася. – Дякую вам і дружині вашій. Це милість Божя наді мною. Повік Йому вдячна буду. Це ж треба такому статися! Та ви сідайте лишень до столу, – мов господаря припрошувала.

– Та не хочеться щось, – Марко мляво.

– Що, знову болить? – Настя насторожено.

– Та так, поболіє трішки...

– Ану знімай сорочку, – голос Поліни звучав про-рочно й суворо, – швиденько знімай, кажу. Я одразу запримітила. Не хвилюйся, зі мною все гаразд. Я лікар.

Прохолодними пальцями впевнено доторкнулася: «Тут болить і тут також. Ану лиш не напружуйся – ще не таких ми бачили. Записуй, – кивнула до Насті, – беремо ячмінну крупу...»

... На вокзал їхали всією сім'єю. Настя дбайливо налаштувала чималеньку валізу.

– У нас усе домашнє: і молоко, і сир, і сметанка – усе, усе домашнє, – не зважаючи на протести Поліни Іванівни, продовжувала:

– Ось приїдете – внукам гостинчик буде смачненький.

Прошались, як давно знайомі та рідні. Марко підняв сумку: «Ну й навантажила дружинонька бабусю», – подумав та пройшов у вагон і, піднявши її на витягнутих руках, поставив на найвищу полицю.

Повертавшись додому, як раптом посеред вулиці Марко різко загальмував і, дивлячись на дружину широко відкритими очима, промовив:

– Слухай, Настю, я ж сам валізу на третю полицю поставив. Сам, на витягнутих руках...

– Дуже болить, любий? – Настя розгублено зазирає у вічі чоловіку.

Марко мовчав, позаду тривожно сигналізували автомобілі...

– Я здоровий, Насте, я здоровий. Це Господь! Та я ж тільки головою кивнув, яка ж моя заслуга...

Микола Борбинський.

ЩЕ РАЗ ПРО ГОЛГОФСЬКИЙ ХРЕСТ

«Господь Бог Мені дав мову вправну, щоб уміти зміцнити словом змученого. Він щоранку пробуджує, збуджує вухо Мені, щоб слухати, мов учні» (Іс. 50:4). Яке чудове Слово дає нам пророк Ісаїя! Це слово було йому особисто, а сьогодні звернене до всіх нас.

Коли в Гетсиманському саду всі учні спали, Бог промовив до Ісуса, що настав Його час. Він знав, що зараз прийдуть, візьмуть Його і поведуть на страждання. Ісус був готовий виконати Свою місію Спасителя. Він погодився зійти на Голгофу і померти за кожну людину, що навернулася до Нього. Він тричі молився, падаючи на землю і благуючи: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте — не як Я хочу, а як Ти».

Ісусу Христу було приготовлено тіло, щоб Він в цьому тілі прославив великого Бога. Він виконав до кінця все, що Бог говорив Йому. Не відступаючи перед випробуваннями, Ісус йшов вперед.

А попереду був Голгофський хрест. У дворі первосвященника Кайяфи Його били по щоках, наділи на Нього терновий вінок, били палицею по голові, примовляючи: «Пророкуй, хто вдарив Тебе». У пророка Ісаї написано: «Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щоки Свої — щипачам, обличчя Свого не сховав від ганьби й плювання» (Іс. 50:6).

Господь Бог допомагає тому, хто не відступає перед труднощами. Якщо ви будете йти вперед, залучаючись до діла Євангелія

і спасіння душ, що гинуть, Бог буде вам допомагати. Він сказав апостолу Павлу: «Будь бадьорий! Бо як в Єрусалимі про Мене ти свідчив, так треба тобі свідкувати й у Римі!» (Дії 23:11). Павло бадьорився, не відступав назад, а поривався вперед, виконуючи святу волю Бога. Свого часу, зустрівшись з Ісусом на дорозі в Дамаск, він запитав Його: «Хто Ти, Пане?». — «Я Ісус, що Його переслідую ти». — «Що звелиш мені робити?». Ісус раз і назавжди звелів йому, що робити, і Павло не відступив назад.

«Але Господь Бог допоможе Мені, тому не соромлюся Я, тому Я зробив був обличчя Своє, немов кремінь, і знаю, що не буду застиджений Я. Близько Той, Хто Мене всправедливилює...» (Іс. 50:7-8). Господь Ісус не відступив назад. Чи станете ви поруч з Ним?

У Павла були випробування і спокуси — навіть до смерті. Йому казали: «Павле, куди ти йдеш? Дух Святий всіма містами говорить, що окови й страждання очікують тебе». А Павло відповідав: «Що робите ви, плачучи та серце мені розриваючи? Бо за Ім'я Господа Ісуса я готовий не тільки зв'язаний бути, а й померти...» Так він відповів на Господнє поклонання.

Якщо ви — співчасники Господа Ісуса Христа в Його доброчинствах, в Його подвигах, в Його проповіді, в Його стражданнях і в Його спасінні людей, то Він дозволить вам стати поруч з Ним.

«Близько Той, Хто Мене всправедливилює, — хто ж стане до Мною на про? Станьмо разом...» (Іс. 50:8). Ми не просто покликані відвідувати зібрання. Ми повинні усвідомити, що нам необхідно проповідувати Євангеліє. Бог дивиться, як народ Божий, котрого Він покликав і помазав Духом

Святим, ставиться до Його покликання.

Ми всі, помазані Духом Святим, повинні порівнювати себе з Ним. Тоді в нас буде більше вболівання і прагнення наслідувати Ісуса Христа, як наслідував апостол Павло. Павло чудово розумів, Ким є Ісус.

У нас не повинно бути ліберальної політики в проповіді і у вченні Господньому. Ми повинні працювати на тому місці, де кожного з нас поставити і покличе Господь. Ісуса били по щоках. Ви також будьте гідними такої честі. Він обличчя Свого не ховав від ганьби й плювання. Станьте й ви поруч з Ним. Але якщо ви терпите за свою грубість чи ще за якісь вчинки, то не обманюйтеся, що стали гідними честі страждати разом з Ним. Ми повинні поводитися так, як поводився наш дорогоцінний Ісус Христос: «Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щоки Свої — щипачам, обличчя Свого не сховав від ганьби й плювання. Але Господь Бог допоможе Мені, тому не соромлюся Я, тому Я зробив був обличчя Своє, немов кремінь, і знаю, що не буду застиджений Я. Близько Той, Хто Мене всправедливилює, — хто ж стане до Мною на про? Станьмо разом, — хто Мій супротивник? Хай до Мене підійде! Отож, Господь Бог допоможе Мені, — хто ж отой, що признає Мене винуватим? Вони всі розпадутся, немов та одежа, — їх міль пожеже! Хто між вами лякається Господа, і голос Його Отрока слухає? Хто ходить у темряві, світла ж немає йому, — хай надіється він на Господне Ім'я, і хай на Бога свого опирається!» (Іс. 50:6-10).

Незмінна мета Божа сповнюється через благовіщення. Він три з половиною роки звершував дивні діла, щоб закласти основи божественного вчення.

«А інших поставив Бог у Церкві поперше

— апостолами, по-друге — пророками, потретє — учителями, потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління, різні мови. Чи ж усі апостоли? Чи ж усі пророки? Чи ж усі вчителі? Чи ж усі сили чудодійні? Чи ж усі мають дари вздоровлення? Чи ж мовами всі розмовляють? Чи ж усі вияснюють? Тож дбайте ревно про ліпші дари, а я вам покажу путь іще кращу!» (1 Кор. 12:28-31).

Якщо в когось із вас немає духовного дару, а в когось він є, то не заздріть, а досягайте, шукайте — і отримаєте.

«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Павла кинули у в'язницю, попередньо побивши палицями, та ще й закували ноги в колоду, яка була ланцюгами прикована до стіни. Це посприяти йому на добре, тому що він поніс ярмо Христове і став поруч з Ісусом.

Далі читаємо: «Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами. А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. Що ж скажемо на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас? Той же, Хто Сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, — як же не дав би Він нам із Ним і всього?» (Рим. 8:29-32).

Це стосується не лише досвідчених віруючих, які усвідомлюють істину, давно йдуть за Господом, а й молодих — щоб ми всі розуміли доброту Божу. Той, Хто віддав за нас найдорожче — Свого Єдинородного Сина, як з Ним не подарує нам і всього? Тільки бажали б ми мати все це, не опускали рук, а наслідували тих, які прагнуть йти

вперед. Це місце Святого Писання говорить нам сьогодні, щоб ми не розхолоджувалися в проповіді і в ділі Його.

«Хто ж оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує» (Рим. 8:33). Диявол завжди воює проти вибранців Божих. Їх завжди звинувачують, осуджують, але Бог виправдовує, якщо вони працюють в Ім'я Господа Христа і звершують Його служіння.

«Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес» (Рим. 8:34). Вони осуджували Його, неправдиво судячи про Нього, тому що Він вже третій день лежав у гробі. Але Він воскрес — воскрес, тому що виконував волю Отця Небесного, те, що було доручено Йому, і не відступив назад. Тому Він сидить по правіці Бога і заступається за нас.

Я закликаю вас, брати і сестри, ніколи не відступати назад, а йти вперед. Якщо вам буде дуже тяжко, якщо вже опускаються ваші руки, якщо вас ображають і навіть плюють вам в лице, — хваліться Господом, коли Він у вас проживатиме і звершуватиме Своє діло.

**Іван Федотов.
Пастор.**

«І встав Авраам рано-вранці, і подався до місця, де стояв був він перед лицем Господнім» (1 М. 19:27). «І встав Яків рано-вранці» (1 М. 28:18). «І встав Ісус рано-вранці» (Єг. 3:1). «І встав Давид рано-вранці» (1 Сам. 17:20). «Як це вчули вони (учні), то в храм рано ввійшли і навчали» (Дії 5:21).

Хоч Ісус був Богом, Він зустрічався зі Своїм Небесним Отцем кожного ранку: «А над ранком, як дуже ще темно було, уставши, Він вийшов і пішов у місце самотнє, і там молився» (Мр. 1:25).

Божа опіка приходить до тих людей: які шукають Його з раннього ранку. «І простяг Мойсей руку свою на море, — і море вернулося, коли настав ранок, до сили своєї, а єгиптяни втікали навпроти нього. І кинув Господь єгиптян у середину моря!» (2 М. 14:27).

Ми бачимо славу Господню вранці: «А настане ранок, то побачите славу Господню» (2 М. 16:7).

Радість приходить вранці: «Бо хвилю триває Він у гніві Своїм, все життя — в Своїй ласці: буває увечері плач, а радість на ранок!» (Пс. 30:6).

Щоранку Він пробуджує наші вуха, щоб ми чули: «Господь Бог Мені дав мову вправну, щоб уміти зміцнити словом змученого, Він щоранку пробуджує, збуджує вухо Мені, щоб слухати, мов учні» (Іс. 50:4).

Його милосердя — «нове воно кожного ранку» (Плач Єр. 3:23).

Кожного ранку Він стає для нас «раменом щоранку та в час утиску нашим спасінням!» (Іс. 33:2).

Одна з найбільших проблем у християнстві — небажання віруючих погоджуватися з Божим Словом щодо свого життя. І причина такої незгоди в тому, «що їх душі гнуть до пороку (Пс. 119:25) через властиву людині природну тенденцію дотримуватися свого щоденного розпорядку, не спираючись на Божу мудрість, Його настанови і орієнтири. Природні людські

ЗУСТРІЧАЙТЕСЯ З БОГОМ КОЖНОГО РАНКУ

думки — це не Божі думки. «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь» (Іс. 55:8).

Віруюча людина, перш ніж щось зробити рано-вранці, повинна мати ціль — провести цей день у гармонії з Богом. Про це говориться в Біблії: «Я кохаю всіх тих, хто кохає Мене, хто ж шукає Мене — Мене знайде!» (Прп. 8:17).

Бог любить нас, і в Нього є все необхідне для задоволення наших потреб, для вирішення всіх проблем і випробувань, з якими ми стикаємось. Він, будучи абсолютно невинним, помер за нас і заплатив за гріхи всього світу. Він дозволив пробити цвяхами Свої руки і ноги, щоб ми жили переможним життям, яке походить від Нього. Постійно роздумуючи над цим, ми не можемо не переповнитися любов'ю до Свого Господа і Спасителя Ісуса Христа: «Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив» (1 Ів. 4:19).

Віруюча людина поклоняється Богові і прославляє Його. Як вона може не прославляти Бога, коли Господь дав їй всі духовні благословення на небесах (Еф. 1:3). Віруюча людина уважно слухає Його тихий голос (1Цар. 19:12), щоб дізнатися, чи є щось таке, до чого Бог хоче сьогодні повернути її увагу.

Віруюча людина упокорюється перед Богом (Як. 4:10). Вона не обтяжена своїми повсякденними турботами. У своєму серці вона говорить Богові: «Я буду шукати сьогодні Твоєї мудрості».

Нам необхідно вчитися бути спокійним (1 Сол. 4:11). Думки не повинні роїтися в наших головах. Бог хоче навчити нас бути спокійними перед Ним: «... сила вам буде в утишенні та в сподобанні» (Іс. 30:15). Книга Приповістей розкриває ці принципи: «Тепер же послушайте, діти, мене, і блаженні, хто буде дороги мої стерегти! Навчання послушайте й мудрим станьте, і не відступайте від нього!» (Прп. 8:32-33).

І саме в цей час Бог дає нам настанови і мудрість для всіх життєвих ситуацій: «А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, — і буде вона йому дана» (Як. 1:5). Бог вірний в тому, щоб давати нам мудрість. А чи вірні ми просити Його про це?

Більшість людей не починають свій день із зустрічі з Ним. Вони думають, що можуть прожити без Бога. Проводячи

вранці спокійний час з Богом, будьте особливо уважними, слухайте Його, і хай почуте злутиться з вірою (Євр. 4:2).

Іноді нелегко бути виконавцями Слова (Як. 1:22). Тіло, стара грішна природа, і світ знайдуть багато причин, через які начебто й не варто злучатися з вірою почуте Слово. Логічні висновки на користь непослуху Слову Божому паралізують духовне зростання будь-якого християнина. Тому треба пам'ятати: «Праведний житиме вірою» (Гал. 3:11). А без віри Богові догодити неможливо (Євр. 11:6). Бог завжди хоче привести Своїх людей до межі з невидимим (Євр. 11:1).

Підготуйте своє серце для Бога

Як можна бути впевненим в тому, що ваше серце приготовлене для Бога? Воно готове тоді, коли Боже Слово оберігає вашу душу. Неможливо повною мірою визначити вічну цінність спокійного часу, проведеного з Богом! Ви повинні бути готові робити все, що скаже Бог, і не заради людей, а заради Христа. У результаті ви не будете залежати від людей, а підкоритесь Богові. Коли апостол Павло казав, що вони «віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої» (2 Кор. 8:5), він мав на увазі саме це.

Неможливо достатньою мірою показати, наскільки важливо і необхідно зустрічатися з Богом щоранку! Зустріньтесь з Богом, перш ніж ви почнете свій день. Якщо ви щоденно будете виділяти цей час для Бога, то дуже скоро покора Богові стане вашою визначальною рисою. Покора — це риса, яку Бог бачить в нашій душі ще до того, як ми щось скажемо.

Кожного ранку приносьте стару гріховну природу до Христа

«Хвора ваша вся голова, і все серце боляще...» (Іс. 1:5). Щодня ви стикаєтесь з проявами зла, що походить із власного серця. Але необхідно усвідомити, що милосердя Христа кожного ранку свіже і нове (Плач Єр. 3:22-23). Деякі люди не можуть позбутися звичок, набутих за багато років, тому що не розбираються щоранку зі своєю старою грішною природою. Вони роками жили у невпевненості і не зростали духовно. Дуже часто такі люди негативні і

вередливі. Вони не здобувають перемоги над своїми звичками, тому що з самого ранку не подивилися в лице своєї старої гріховної природи.

Оберігайте своє серце

Після того, як християнин віддав своє життя Богові, він починає оберігати своє серце Словом, злучаючи його з вірою і послухом. Потім через силу Ісуса Христа в нього проявляються величезні переваги над геніальністю сатани, хоч віруючий — це просто слабка людська істота. Християнин, перебуваючи в Христі, святкує перемогу, тому що «більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі» (1 Ів. 4:4). Кожна віруюча людина повинна оберігати своє серце від егоїзму і лінощів, не порівнюючи себе з іншими. «Бо не сміємо вважати себе чи рівняти до інших, що самі себе хвалять, — вони нерозумно самі себе міряють собою і рівняють з собою себе» (2 Кор. 10:12).

Віруючим необхідно уникати усякої підвищеної емоційності, оскільки це призводить до суб'єктивності і вразливості. Душа християнина повинна бути захищена Словом Божим, щоб йому не доводилось стикатися з негативними наслідками в житті. Боже Слово, діючи через благодать, береже душу.

Людина, котра не відчуває щоденно Божої присутності у своєму житті, ніколи не буде ефективною. Більшість людей не готують свої серця до ранкової зустрічі з Богом, тому що вони відчують фізичну втому. Але коли християнин проводить спокійний час з Богом в ранкові години кожного дня, Бог оживить його за Своїм Словом (Пс. 119:154).

Багато віруючих не усвідомлюють, що серйозні душевні проблеми виникають через відсутність в житті пріоритету проводити щоденно час з Богом. Бог намагається показати таким людям, що Його Дух засмучений (Еф. 4:30). Він хоче, щоб християнин починав свій день з гарячого спілкування з Ним!

Це така чудова пригода — зустрічатися з Богом кожного ранку! Поклоняйтесь Йому і благоговійте перед Ним. Усвідомте, що без Нього ви не можете нічого робити (Ів. 15:5). Не дозволяйте настрою і суб'єктивності заволодіти вашим станом. Не дозволяйте залишатися негативному настрою з минулого тижня, відкрийте своє

серце Божій прихильності. Божа природа одержить верх лише тоді, коли ви повністю будете зайняті Христом.

Кожна особа має як слабкі, так і сильні сторони в природі Адама, і всі вони повинні перебувати під контролем Святого Духа. Боже Слово говорить: «... бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Порадьтеся з небесами, перш ніж почати свій день на землі! Після того, як ви погодитеся з Богом через Його Слово і молитву, дозвольте Божому розуму і Його категоріям оволодіти вашим розумом: «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил. 2:5).

Іноді життєві труднощі б'ють по нас. Ісус хоче, щоб ми шукали Його допомоги для вирішення наших проблем і не були окуповані самими проблемами. Він хоче, щоб ми щоденно проводили з Ним час і переборювали важкі ситуації Його силою. Саме вранці Він дає нам Свою любов, щоб втерпіти неправильне ставлення людей. Зустрічі з Богом допоможуть вам набутися серце, повне служіння примирення. Ви не будете жертвою обставин, навпаки, кожного ранку ваше серце буде переповнене перемогою Христа. Коли ви вірні зустрічам з Богом щоранку, тоді воістину Бог буде спрямовувати вашу дорогу: «Це та дорога, — простуйте ви нею!» (Іс. 30:21).

Ми повинні довіряти Божому плану. Наша відповідальність — це зустрічати Бога вранці, запитувати Його про досконалу волю для нашої участі в Його щоденному плані на кожен день. Багато християн не живуть переможним життям, спрямованим владою Божого Слова. Якщо в нас нема близького, особистого спілкування з Господом Ісусом Христом, то неможливо передавати Його життя іншим. Як ми можемо бути представниками Ісуса Христа в життєвих ситуаціях, якщо ми не проводимо особистий час з Ним, не пізнаємо Його? Ми закликаємо кожного читача прагнути спокійного часу з Богом і присвячувати Йому час вранці, щоб Його присутність щодня була проголошена іншим людям!

Зустрічі з Богом щоранку так само важливі для нашого духовного зростання, як дихання важливе для підтримання нашого фізичного життя! Життя Господа буде панувати в кожному вашому дні, якщо ви з вірністю будете шукати Його рано-вранці!

Карл Г. Стівенс.

ЩО СКАЗАВ ІСУС?

«Він же мовчав і нічого не відповідав. Первосвященик ізнову спитав Його, до Нього говорячи: «Чи Христос Ти, Син Благословенного?». А Ісус відказав: «Я! І побачите ви Сина Людського, що сидітиме по правиці сили Божої і на хмарах небесних приходитиме!». Роздер тоді первосвященик одержу свою та й сказав: «На що нам ще свідни потрібні? Ви чули цю богозневагу. Як вам здається?». Вони ж усі присудили, що Він умерти повинен...» (Мр. 14:61-64).

Що такого жадливого сказав Ісус, що викликав у первосвященика і всіх присутніх такий вибух люті?

Відповідь Ісуса складається з двох частин. На питання фарисеїв: «Чи ти син Бога?» Ісус відповів: «Так». Вже цього було достатньо, щоб закидати чоловіка каміннями. Чому? Та тому, що поняття «Син Бога» можна зрозуміти так: або існують два Боги (тому що син Бога — теж Бог); або Ісус називає Себе Богом.

Ідея про двох богів була неприйнятна для єврейського народу, тому що вони вірили в Єдиного Бога. А визнати, що Ісус — Бог, для них було просто немислимо.

СХОДИНКИ ТРУДНОЩІВ

Німецький пастор і богослов Гельмут Тіліке якось відмітив, що «в американських християн неадекватне богослов'я страждань». Як з цим не погодитися? Більше того, як взагалі могло виникнути богослов'я страждань в суспільстві, яке майже дві сотні років живе без іноземних вторгнень «клімат-контролю» і виписує пігулки при найменших нападах болю?

У Біблії можна побачити щонайменше п'ять підходів до страждань. Зосередившись тільки на одному з них, ми ризикуємо одержати не просто неадекватне, а єретичне богослов'я страждань. Перший підхід: людина, яка живе правильно, ніколи не повинна страждати. Другий: добрі люди справді переживають труднощі, але завжди отримують допомогу. Третій: усе допомагає на добре. Четвертий: вірні можуть бути покликани страждати. П'ятий: свята байдужість.

Людина, яка живе правильно, ніколи не повинна страждати

Таке «євангеліє процвітання» приходить в розум майже рефлекторно. Для того, щоб зрозуміти джерела такого богослов'я, треба звернутися до книг Вихід і Повторення Закону, де описаний заповіт Бога з ізраїльтянами. Бог пообіцяв процвітання, якщо народ буде вірно йти за Ним, однак ізраїльтяни порушили умови цього заповіту.

Добрі люди справді переживають труднощі, але завжди отримують допомогу

Автор псалмів явно дотримувався такої точки зору. «Якщо я тільки зможу переконати Бога у своїй праведності, то Він, безумовно, визволить мене. Напевне, сталася якась помилка». Можна розглядати такі псалми самовиправдання як псалми підготовки. Вони допомагають цілому народу усвідомити, що праведники також іноді страждають і не завжди отримують визволення.

Усе допомагає на добре

Ці знамениті слова з восьмого розділу Послання до римлян часто розуміють ви-

Але яку ж із цих двох версій проголосував Ісус? Зрозуміти це нам допоможе друга частина відповіді Ісуса: «... І ви побачите Сина Людського, що сидітиме по правиці сили Божої і на хмарах небесних приходитиме!».

«Сидіти праворуч» має право той, кого хтось призначає своїм заступником. Недаремно таку людину називають «правою рукою».

Сказавши про Себе, що Він сяде праворуч Бога, Ісус проголосив Себе Єдиним Богом. Це й викликало збентеження в фарисеїв. За ці слова Ісуса оголосили богозневажником і присудили до смерті.

Насправді Ісуса присудили до смерті за істину. Він не говорив неправду, коли сказав, що Він — Бог. У Біблії дуже багато підтверджень і свідчень того, що Ісус Христос — Бог. Сам Ісус, Його учні і Його сучасники визнавали істинність Його слів. Коли невірний Хома побачив воскреслого Ісуса, то сказав Йому: «Господь мій і Бог мій!» (Ів. 20:28).

«Безсумнівно, велика це таємниця богочестя: Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, Ангелом показався, проповіданий був між народами, увірувано в Нього в світі, Він у славі вознісся!» (1 Тим. 3:16). Ім'я Богу, Котрий прийшов на землю в тілі, помер за наші гріхи на хресті і воскрес на третій день, — Ісус Христос. Слава Йому!

кривлено: «І знаємо, що тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре». За іронією, Павло має на увазі прямо протилежне. Він показує, про яке «усе» йде мова: недолі, утиск, переслідування, голод, нагота, небезпека, меч. І все ж Павло наполягає: «Але в цьому всьому ми перемагаємо...» Ніякі труднощі не можуть відлучити нас від Божої любові.

Вірні можуть бути покликани страждати

Цей новий погляд на труднощі пояснює Перше послання Петра. На противагу першому рівню, коли праведники очікують імунітету від страждань, це богослов'я передбачає переслідування. Ті віруючі, що йдуть за Христом, будуть, як і Він, страждати несправедливо.

Свята байдужість

Апостол Павло досяг підвищеного стану, описаного, зокрема в Посланні до филипп'ян, коли він не міг визначитися, що для нього краще: померти і бути з Христом чи залишатися на землі і продовжувати своє служіння.

Очевидно, ув'язнення в тюрмі для Павла було бажаним, оскільки ця «трудність» приносила багато добрих результатів. Багатство і бідність, комфорт і страждання, прийняття і відкинення, навіть смерть і життя — жодна з цих обставин не мала для Павла особливого значення. В кінцевому підсумку, важлива лише одна, головна мета: возвеличення Христа — мета, якої можна досягнути за будь-яких обставин.

Характерно, що кульмінаційний стан святої байдужості до болю знову поставив Павла на перший рівень. Для нього людина, яка живе правильно, дійсно не страждає — хіба що в переносному значенні. І Бог міг використати всі події в житті Павла — чи то болючі, чи радісні — як засіб для поширення Свого Царства.

Напевне, можна зустріти зовсім небагато людей, які досягнули високого стану п'ятого рівня, що підтверджують і коментарі Гельмута Тіліке про Америку. За уроками варто звертатися до християн в таких країнах, як Пакистан, Північна Корея чи Іран. Ми ж, на жаль, витрачаємо більше часу і сил на суперечки про можливості першого рівня або, у крайньому разі, сумуємо за «старими, добрими часами», коли США перемагали у всіх своїх війнах, а економіка стрімко зростала.

Філіп Янсі.

ТРИ СИТА ДЛЯ СЛІВ,

або

ЧОГО НАМ ТРЕБА НАВЧИТИСЯ У МУДРОГО СОКРАТА

Якось до давньогрецького філософа Сократа (470-399 рр. до н. е.) прибіг схвилюваний чоловік і заговорив:

— Сократе, я хочу тобі розказати, як один друг...

— Постривай, — перервав його мудрець. — Спочатку скажи, чи просівав ти те, що хочеш розповісти мені, через три сита?

— Які ще три сита? — здивувався чоловік.

— Дозволь мені пояснити: Перше — це сито правди. Чи правда те, що ти хочеш мені розказати?

— Не знаю... — із сумнівом в голосі сказав відвідувач. — Я чув це від інших...

— Але тоді ти, ймовірно, просівав свою розповідь через друге сито? — продовжував Сократ. — Це сито доброти. Чи дійсно те, що ти хочеш мені сказати, — це щось добре, таке, що збудує?

— Ні, не думаю, — чесно признався співрозмовник. — Але...

Мудрець знову зупинив його:

— Тоді візьмімо ще третє сито і запитаймо: чи так вже й необхідно, щоб ти мені сказав те, з чим прийшов?

— Нема в цьому необхідності...

— Отже, — усміхнувся Сократ, — якщо в цьому нема ні правди, ні доброти, ні необхідності, то залишмо це! Не кажи і не обтяжуй цим ні мене, ні себе.

Дорогі читачі, а ви застосовуєте ці три «сита Сократа» в розмові з іншими людьми? Попробуйте те, що вас зацікавлює, просівати через три сита. Застосуйте цей принцип у спілкуванні з членами своєї сім'ї, у колі друзів, співпрацівників, серед ваших сусідів, а також у церкві. І ви незабаром здивуетесь, помітивши, яку перемену це зробить у вас! Ваша мова стане чистою, чесною і доброзичливою.

Мова — дуже важливий інструмент. За мовою можна визначити, на якому моральному рівні перебуває людина. «Язик — малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса!» (Як. 3:5). «Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих — то ліки» (Пр. 12:18).

Віктор Крелль.

ДИВНА БЛАГОДАТЬ

Бажання вивести яку-небудь формулу благодаті цілком відповідало характеру скрупульозного апостола Петра. «Господи, — скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?» — запитав він Ісуса. Цим Петро виявив крайню великодушність, оскільки рабини в його дні вчили, що людина зобов'язана прощати не більше трьох разів.

«Не кажу тобі — до семи раз, але аж до сорока і семи раз по семи!», — без зволікання відповів Ісус.

Запитання Петра спонукало Ісуса розповісти чергову повчальну історію про слугу, котрий примудрився заборгувати кілька мільйонів доларів. Той факт, що насправді жоден слуга не зміг би заборгувати таку велику суму, лише підкреслює думку Ісуса: навіть конфіскація сім'ї, дітей і всього майна цього чоловіка найменшою мірою не покрила б його борг. Та все ж цар із співчуття раптом анулював борг і відпустив слугу.

Ісус розповів цю історію про благодать для того, щоб закликати нас повністю вийти за межі нашого світу небажливості, що живе за принципом «зуб за зуб», і увійти в Божі межі безмежної благодаті. Як висловився Мирослав Вольф: «Економіка незаслуженої благодаті перевищує економіку моральних заслуг».

З самого дитячого садка нас навчають, як досягати успіхів у світі небажливості. «Хто рано встає, тому Бог дає», «Без мороки не витягнеш і рибку з потоку», «Безплатний сир буває тільки в мишоловці», «Що посієш — те й пожнеш», «Хто платить, той і замовляє музику». Ми добре знаємо ці правила, тому що живемо за ними. Працюємо, щоб заробляти; нам подобається перемагати; ми відстоюємо свої права... Ми хочемо, щоб люди отримували за заслугами — не більше й не менше.

Але якщо ми постараємося бути уважним, то почуємо гучний шепіт Євангелія про те, що ми одержали те, чого не заслужили. Ми заслуговували на покарання, а не на прощення; на гнів Божий, а не на любов. Заслужували на те, щоб бути суворо покараними і благи на колінах про прощення, а замість цього перед нами накрили бенкет.

стало визначальним фактором всього Його життя. Сусіди сміялися з Нього, рідні сумнівалися в Його здоровому глузді, найближчі друзі зрадили Його, а співгромадяни обміняли Його життя на життя звичайного злочинця. Протягом всього Свого служіння Ісус цілеспрямовано намагався бути серед відкинутих.

Цей новий погляд на Ісуса став для Ендо справжнім відкриттям. Коли, живучи в Японії, він розглядав християнство здалеку, воно здавалось йому переможною вірою імператора Костянтина. Ендо вивчав історію священної Римської імперії і помпезних хрестових походів, він захоплювався величними європейськими соборами і мріяв жити в країні, де бути християнином — не ганебно. Тепер же, дослідивши Біблію на її батьківщині, він побачив, що навіть Сам Ісус не уникав відкинення. Він прийшов як Страждений Раб, про Котрого Ісаа сказав: «Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його...»

Безумовно, Ісус як ніхто інший міг зрозуміти відкинення, через яке проходив Ендо. І Ендо довірився Йому.

3 книги «Уціліла душа».

ВІДКИНЕНИЙ

але тепер — не на релігійному, а на расовому ґрунті. Країни антифашистської коаліції вели активну анти-японську пропаганду, і Ендо постійно піддавався расовим образам з боку співбратів-християн. «Косоокий чурка» — обзивали його деякі з них.

Після навчання в Європі, перш ніж повернутися до Японії, Ендо відвідав Палестину, щоб дослідити життя Ісуса, і там зробив для себе революційне відкриття: Ісус також знав, що таке відкинення. Більше того, відкинення

Історія життя японського письменника Сюсаку Ендо наче зійшла зі сторінок його романів. У дитинстві, що пройшло в Маньчжурії, він почувався чужим, зневаженим японським окупантом. Коли після повернення в Японію Сюсаку разом зі своєю матір'ю на вернувся в католицизм, він знову пройшов через біль відкинення. Християнська Церква становила менше одного відсотка населення країни, і однокласники допікали хлопця за його зв'язок із західною релігією. Відчуття відкинутості ще більше посилювала Друга світова війна. Ендо завжди сприймав захід як свою духовну батьківщину, але тепер ці люди стирали з лиця землі японські міста.

Після війни він приїхав у Францію для вивчення творчості французьких романістів-католиків Франсуа Моріака і Жоржа Бернаноса, однак, будучи одним з перших японських студентів, що прибули по міжнародній програмі обміну (і єдиним в Ліоні), Ендо знову став об'єктом зневаги,

№ 5 (104) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2013 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726